

EDITORIAL

VALORACIÓ ELECTORAL

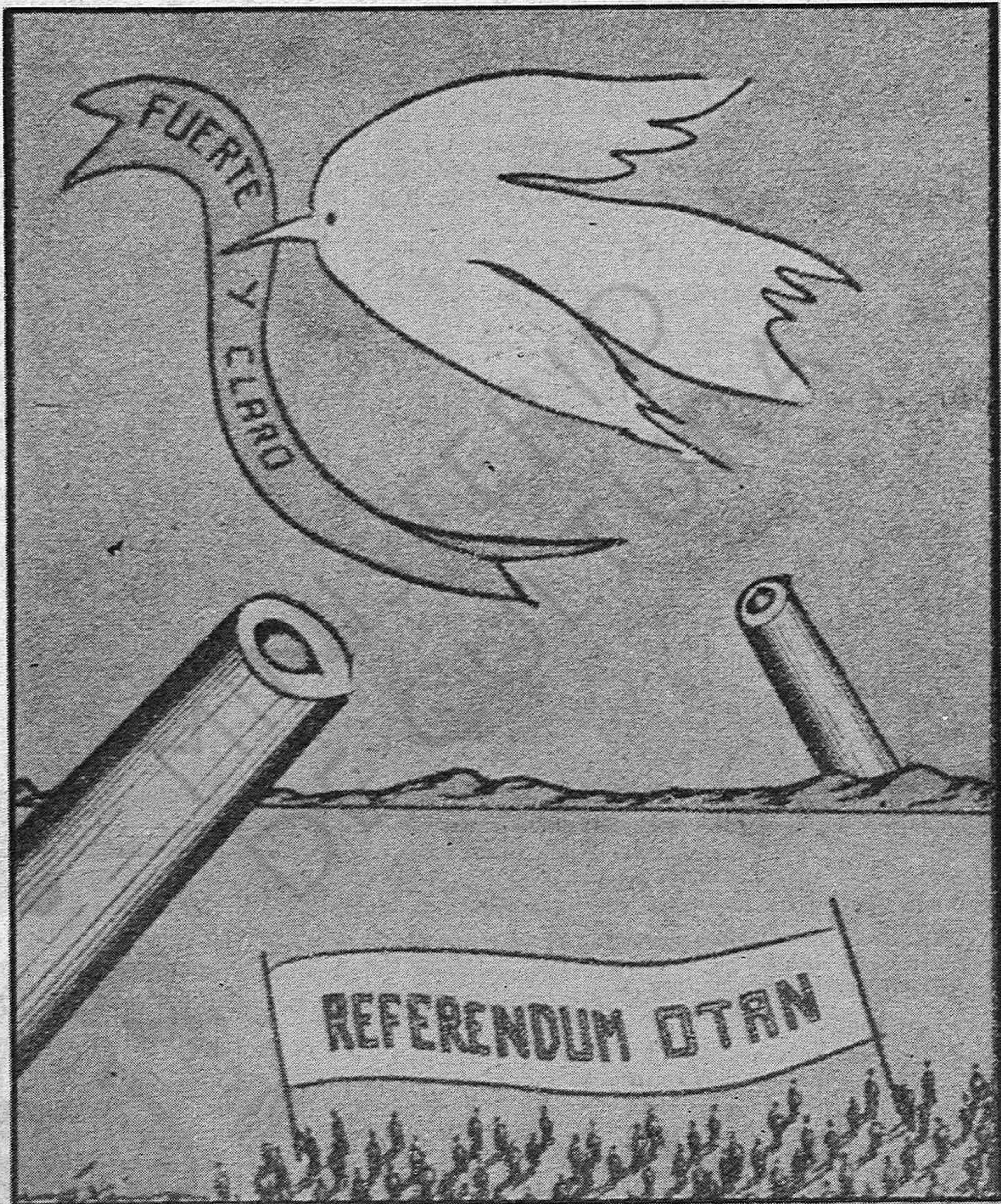
Els resultats electorals del 29 d'abril expressen una clara hegemonia del nacionalisme conservador, que ha estat el gran guanyador. D'altra banda veiem com a pesar que cinc forces polítiques han accedit al nou Parlament, persisteixen les tendències al bipartidisme en destacar-se dues formes de la resta. Una altra constatació es la persistència de l'abstenció, de la qual caldrà treure conseqüències reals i no justificatives. Hem assistit també al fracàs de l'opció nacionalista radical.

Els resultats presenten algunes característiques generals que paga la pena retenir. Així, veiem que hi ha una manca de la fixació de vot, hi ha llocs on en dos anys s'han forjat tres majories absolutes diferents. Les institucions són un punt de referència per a l'elector, que moltes vegades vota en funció de la institució i a favor de qui creu que millor la coneix i representa. Un altre tret general a tenir en compte és la feblesa de l'estructuració civil, la poca o relativa importància que tenen les entitats, tan polítiques com socials i sindicals, a l'hora de crear opinió de vot.

Si els resultats donen l'hegemonia al nacionalisme conservador, evidencien la pèrdua de vots de l'esquerra, que ha estat incapaç, en el seu conjunt, d'oferir una opció nacional creïble. Hi ha hagut, sens dubte, un vot de càstig de l'esquerra al govern de PSOE i un traspàs de vot d'esquerra a l'abstenció i a CiU.

Quant al vot del PSUC, aquest s'ha mantingut en relació al 28 d'octubre. Es podria parlar d'una modestíssima recuperació i tot, però aquesta és irregular i no va més enllà dels onze mil vots. Els resultats del PSUC són l'expressió d'un partit feble que no ha superat encara la crisi, que es

(passa a la pàg. 3)

20 DE MAIG

«CADENA PER LA PAU»

FES DE BAULA

ANÀLISI D'URGÈNCIA: EL 29 D'ABRIL I EL PSUC

En calent i paint els resultats mentre es perfilen les dades es pot fer una doble anàlisi de la situació del PSUC: des d'una perspectiva política electoral i des d'una perspectiva política programàtica.

Electoralment cal tenir en compte l'evolució de vot del PSUC. Seria enganyós comparar els resultats del 29 d'abril amb els de març del 1980 (i això és vàlid per a totes les forces polítiques de Catalunya) ja que el 28 d'octubre

del 1982 es produeix un terrabastall a l'espectre polític amb la irrupció del triomf esclatant del PSOE a les eleccions legislatives, fet que evidencia el canvi de vot d'un terç del cos electoral, pel cap baix.

Però seria també enganyós, per a qualsevol analista i més encara per a un dirigent del PSUC, pretendre oblidar els resultats del 20 de març del 80 quan el PSUC assoleix el 18,7 % del vots, amb una xifra quelcom superior al mig mi-

lió de vots absoluts. Aquell, ara mític, mig milió de vots del PSUC s'ha de considerar història ja que el futur (electoral i de proposta política) passa per altres coordenades. El PSUC avui, en aquest sentit, té notables diferències amb el del 1977.

Des de les primeres eleccions del postfranquisme, les de juny del 1977, el PSUC havia anat perdent vot absolut, amb la sola excepció de les eleccions municipals (aquestes últimes difícilment globalitzables atesa l'heterogeneïtat d'algunes candidatures). Val a dir que l'única opció que a Catalunya ha anat guanyant vots absoluts a totes les consultes des del 1979 és CiU.

El 29 d'abril el PSUC guanya vot absolut encara que en termes quasi imperceptibles (més de 10.000, si ho comparem amb el 28 d'octubre del 1982). Potser és més significatiu que les xifres semblen indicar (ho dic molt prudentment tot esperant les anàlisis de la sociologia electoral) l'augment d'un vot qualitatiu el qual, malgrat l'abstenció, s'expressa com a suport de l'opció PSUC en una perspectiva d'un projecte d'esquerres a Catalunya. Aquell augment és més destacable encara tenint en compte el quasi segur transvasament de vots del PSUC cap a CiU.

M'apresso a subratllar, fent un petit parèntesi, que és absurd donar a l'abstenció el paper principal en aquesta qüestió. Els resultats del 29 d'abril poden estar tamisats per l'abstenció però mai aquesta no pot ser adduïda com a factor que explica el triomf de CiU.

Retornant al PSUC, també cal assenyalar que la suma matemàtica

del vot amb el del PCC dona un 8 i escaig per cent, i uns possibles 8 o 9 diputats. Crec, sens dubte, que la suma política seria superior, i encara s'incrementaria si es considerés el vot de l'Entesa recordant l'estabilitat militant d'aquestes dues opcions.

Dic tot això perquè ara, sense presses ni urgències electorals (falta almenys d'un any i mig a dos i mig fins a les pròximes eleccions, que depenen de quan el govern del PSOE avenci partidísticament les legislatives), és legítim i jo diria obligatori, especular sobre les diverses perspectives polítiques quan l'objectiu primordial seria articular una alternativa d'esquerres a Catalunya. Joestic convençut que hi ha una altra Catalunya, que hi ha una altra manera d'entendre aquesta societat, i que això serà políticament factible des d'un esforç multipartidista, des de l'esquerra amb una concepció de transformació.

El PSUC, òbviament, pot exercir un paper en aquesta tasca, sempre que impulsi un discurs nacional i de diàleg amb la dita esquerra *tots azimuts*. Els resultats del PSUC van també, parcialment, paral·lels a la reconstrucció organitzativa del PSUC i al treball militant. Sembla una *boutade* redescobrir que el vot comunista sorgeix del treball quotidià, de la presència política continuada. És així que per a tots els qui creiem en aquella opció se'ns torna a evidenciar que la «campanya electoral» comença ara de veritat.

RAFAEL RIBÓ
Diputat electe al Parlament de Catalunya pel PSUC

Article publicat a l'«Avui» del 2 de maig

SUMARI

EDITORIAL

Valoració electoral; portada i pàg. 3

ACTUALITAT

El PSUC al Parlament; pàg. 4
Cadena per la pau; pàgines centrals

ELECCIONS 1984

Reportatge gràfic; pàg. 5
Balanc de la campanya; pàg. 6
El vot a Catalunya; pàg. 7

TREBALL I ECONOMIA

Celebració del Primer de Maig; pàg. 10
L'increment dels convenis a l'entorn del 8 per cent; pàg. 10

SOCIETAT

Hi ha un altre Ripollès; pàg. 11
Hi ha un altre Alt Pirineu; pàg. 11
Pensionistes i jubilats; pàg. 12

CULTURA

Ni llibres ni roses; pàg. 13
El Lull per a Ignasi Riera; pàg. 13

EL PARTIT

Festa del PCE - 1984; pàg. 14
Cap a la Festa de Treball; pàg. 14
Campanya d'ajut; pàg. 15
El PSUC a Sant Andreu de la Barca; pàg. 15

INTERNACIONAL

Els EUA continuen la guerra contra Nicaragua; pàg. 16
El Dia d'Europa; pàg. 16

* * *

Director: Joan Sanjuan.

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, Barcelona 2.
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maqueta: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana, Albert Corominas, Cipriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdígó.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández,
Comte Borrell 168, Barcelona 15. Telèfon: (93) 254 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.

Quico Pi de la Serra al míting de cloenda del PSUC
(Foto: Fric Armangué)

(ve de la portada)

debat en un espai comunista dividit i que té grans dificultats per recuperar vot polític i vot social. Allí on s'ha manifestat un cert grau de recuperació del vot del PSUC pot relacionar-se amb la força del partit organitzat, amb el paper dels seus militants al moviment obrer i amb el paper dels seus representants al govern municipal (exemples, el Prat i Montornès). Les dificultats que ha trobat la recuperació cal buscar-les en el vot cap a l'abstenció, el vot cap a CiU, així com el vot retinut pel PSC-PSOE, sens oblidar la influència del PCC.

LES REPERCUSSIONS A NIVELL D'ESTAT

A nivell d'Estat els resultats catalans obren una certa tendència contrària al bipartidisme i impulsen un corrent de centre-dreta. Al PSOE se li planteja la necessitat de defensar el seu espai de centre i de revisar la seva actitud cap a Catalunya i Euskadi; també de revisar les seves relacions amb l'esquerra política i social.

A Coalició Popular és possible que es produeixin tensions organitzades per tal de separar del seu si l'expressió política de la dreta tradicional de l'opció centre-dreta.

Quant al PCE, els resultats del PSUC, per la seva modestia, no representen una aportació important a l'avenç del projecte sorgit de l'XI congrés. No obstant això, permeten descartar, després de la tercera convocatòria electoral a què s'ha presentat el PCC, una sortida «a la grega». Cal tenir en compte, de cara a l'horitzó 86, la distorsió que representaria l'avenç d'una opció escissionista a Espanya.

LA SITUACIÓ A CATALUNYA

La victòria de CiU expressa una projecció hegemònica no sols electoral, sinó política, social i cultural, acompanyada d'una consciència de fracàs, desmoralització i frustració de l'esquerra, mancada aquesta d'una oferta global i d'una capacitat de mobilització social conjunta, fins i tot amb actituds confrontades entre socialistes i comunistes, de la qual són exemples el III congrés de la Unió de Pagesos i la celebració del Primer de Maig sota el signe de la divisió sindical provocada des del govern del PSOE.

Aquesta hegemonia de CiU pot aconseguir un grau important d'acceptació per part d'amplis sectors populars, com també sumar a la seva dinàmica política ERC i el grup popular. Les primeres actituds del PSC-PSOE poden interpretar-se com una acceptació de l'hegemonia nacional de CiU i una voluntat de situar-se en el monopoli exclouent de l'oposició.

Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz a l'acte de cloenda de la campanya electoral del PSUC a la plaça del Rei, de Barcelona (foto: Fric Armangué).

LA SITUACIÓ DEL PSUC

A ningú no se li escapen les dificultats que representa fer una anàlisi prospectiva del futur immediat. L'oposició del PSUC a CiU ha d'anar lligada a la capacitat de fer propostes alternatives o de millorar, en sentit favorable a la classe treballadora, la política liberal-conservadora de CiU. Això demanarà una explicació constant cap a la societat i una participació constant d'aquesta societat. Aquesta política cal fer-la sempre sense posar en qüestió el marc comú de la nostra col·lectivitat nacional i amb una clara voluntat de disputar-ne l'hegemonia a CiU.

La política del PSUC cap al PSC-PSOE topa amb elements contradictoris però cal que es defineixi amb claredat. Una alternativa al catalanisme conservador necessita recolzar en la unitat de l'esquerra, però aquesta unitat no pot avançar perquè les posicions de fons del PSC-PSOE són inacceptables. L'activitat del PSUC, per tant, ha d'anar en la direcció de modificar-les. La política del PSOE i la manera de dur-la a la pràctica provoca un descrèdit de l'esquerra que també afecta els comunistes.

LES PROPOSTES POLÍTQUES I ELS OBJECTIUS DEL PSUC

La recuperació del PSUC serà lenta i difícil, però possible. La campanya electoral ha refermat uns signes d'identitat de partit dels treballadors, partit d'esqueres, partit nacional català. El PSUC ha pogut dir amb autoritat que hi ha una altra Catalunya, ja que ofereix una alternativa amb un programa de govern. Aquesta proposta de govern s'ha intentat complementar amb una identificació del PSUC amb la lluita reivindicativa social concreta.

El contacte directe amb la classe treballadora i les classes populars durant aquesta campanya ha demostrat fins a quin punt el PSUC és lluny d'una pràctica pacient i continuada en el si de la societat, que acostuma a veure'ns com un partit supraestructural més.

L'alternativa de projecte global del partit ha d'arribar a propostes organitzatives de participació dels sectors socials amb capacitat de progrés. Un projecte d'aquest tipus només podrà realitzar-se obrint al si de la societat un ampli debat que arrenqui d'una anà-

lisi autocrítica de la pèrdua d'iniciativa de l'esquerra, sense derrotisme i amb voluntat de prendre la iniciativa.

Per fer avançar aquesta alternativa d'esqueres cal la participació dels comunistes en la lluita social, que tot això s'acompanyi d'una tasca tenaç i continua per l'enfortiment polític i organitzatiu del partit, començant per revalorar les coses que ja estan en marxa amb les formes de treball tradicionals al PSUC.

Aquests objectius concrets més importants serien: La defensa de les reivindicacions obreres i populars. L'activitat sindical. L'enfortiment de CCOO. La *Primavera per la Pau*, com a mitjà per impulsar l'acció pel referèndum sobre l'OTAN i el moviment per la pau. El compliment dels acords del Comitè Central pel que fa a la joventut i les tasques de formació. La participació en la Festa del PCE, els dies 29, 30 de juny i 1 de juliol. La Festa de Treball, els dies 14, 15 i 16 de setembre.

Tot això amb la necessitat de consolidar i dinamitzar el partit i la seva àrea d'influència, amb una clara voluntat de renovació.

EL PSUC AL PARLAMENT

Els diputats del PSUC a la segona legislatura del Parlament han de començar el seu treball sobre bases radicalment diferents de l'anterior situació. Ho dic —és clar!— pel nombre reduït d'escons de què es disposa i per les conseqüències político-parlamentàries d'aquest fet.

Les anàlisis sobre la desfeta electoral es poden inclinar cap a uns certs palliatius si hom compara els resultats amb els de les eleccions legislatives del 1982, ja que s'han guanyat uns deu mil vots. Però és més realista considerar també la pèrdua de vots en relació a les municipals del 1983, i sobretot en relació a les autonòmiques del 1980. Trets els diputats que marxaren cap al PCC durant el trencament del PSUC, hem perdut quinze diputats. A la minva que va significar la renúncia de diversos diputats de l'anterior legislatura a figurar a les llistes (ja sigui per raons personals o institucionals) cal afegir ara la pèrdua de quinze escons, començant per la no elecció de companys valuosos per a temes específics, com és el cas de Lucchetti per a totes les qüestions financeropressupostàries, o la polivalència de Padullés, o l'ajut per a temes d'ad-

Rafael Ribó ensenya el Parlament català a un grup de parlamentaris comunistes de diverses nacionalitats i regions (Foto: Fric Armangué)

ministració local de M. Díaz, o per a cultura d'I. Riera, i un llarg etcètera.

El Parlament dominat per la majoria absoluta de CiU i amb una esquerra disminuïda sensiblement en relació al 1980, serà un marc on les nostres propostes difícilment podran trobar ressò.

Caldrà fer un treball molt polític i voluntariós. Assumida la formalitat de les declaracions «generoses» de CiU, caldrà in-

clinar-se cap a un estalvi i selecció dels temes a treballar i al mateix temps, més que mai, s'hauran d'articular les formes d'incidència social, bàsicament a través de les organitzacions del partit.

Tots hem de fer un gran esforç de realisme, sense pessimismes ni desànim, per adonar-nos de la situació. Serà molt difícil accedir a càrrecs institucionals de designació parlamentària (consells assessors, etcètera). Serà molt difícil fer-se notar en les iniciatives de control (caldrà triar-les molt adequadament i economitzar les ocasions). Serà molt difícil aconseguir projecció en els mitjans de comunicació (més si es té present el progressiu control de molts d'aquests per part de cercles propers a CiU i a la Presidència de la Generalitat).

La inversió feta en el *Programa de Govern* pot ser un punt de referència de credibilitat i pragmatisme a l'hora de planificar el treball polític i parlamentari. D'una banda hem de ser capaços de continuar-lo explicant i intentar convèncer sobre la justesa de les propostes contingudes en el

Programa. D'altra, hem de desenvolupar les iniciatives necessàries per defensar-ne l'aplicació real. Si de cas que sigui la majoria parlamentària que s'hi oposi. Així, entre d'altres coses, provocarem un conjunt de debats públics sobre les grans qüestions que podrien definir l'altra Catalunya, una altra forma d'entendre l'autonomia.

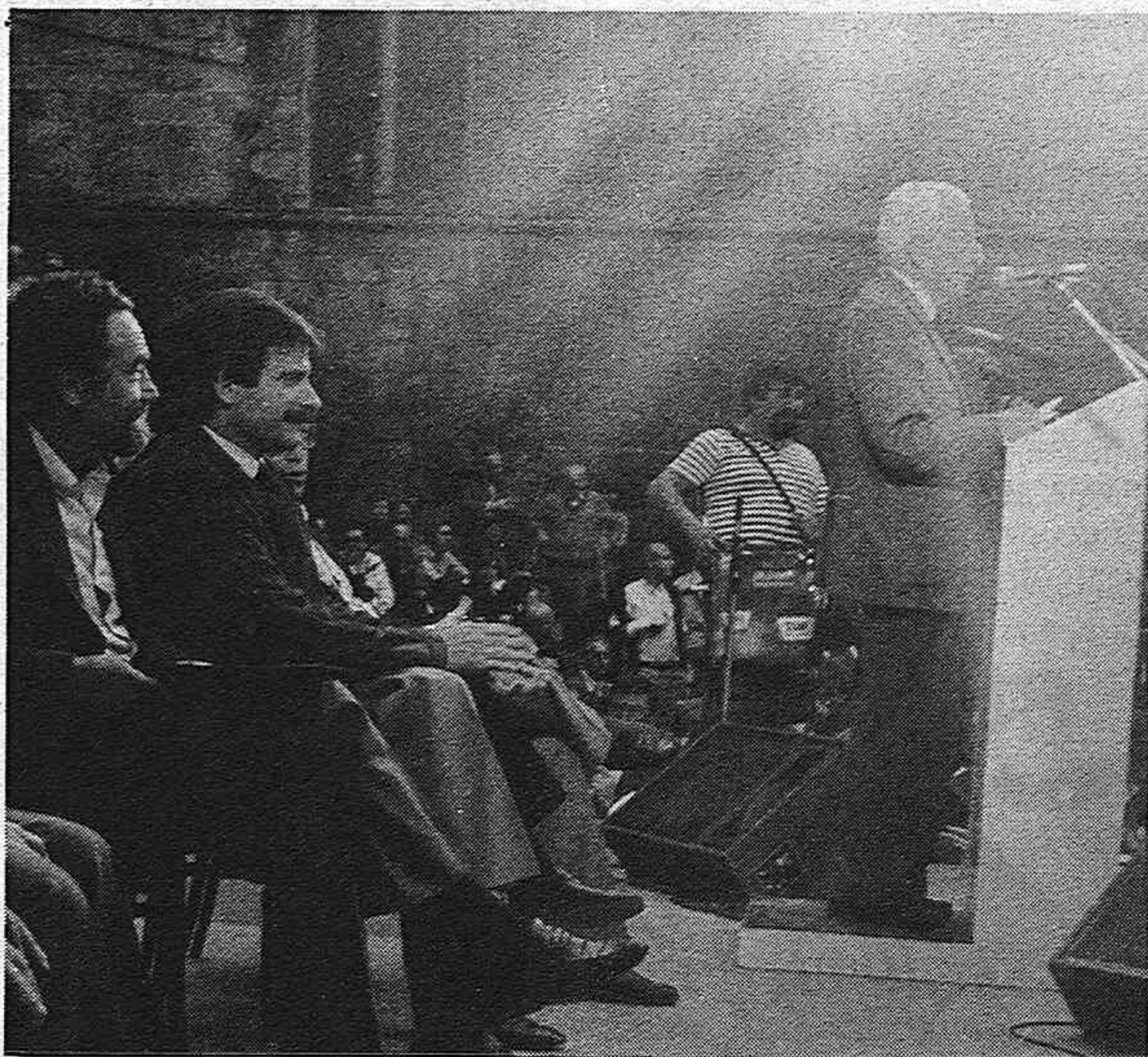
I quines són aquestes qüestions? Em refereixo a temes com ara l'enfortiment de l'Estatut, l'organització administrativa i la divisió territorial, la lluita contra l'atur, la xarxa escolar pública, el desplegament del mapa sanitari, la normalització lingüística, etcètera.

En resum, en aquest nou Parlament haurem d'intentar fer-nos valer no tant en funció de la força del partit com de la fermesa i la innovació de les nostres propostes adreçades als grans objectius nacionals de Catalunya. Tot això en una acuradíssima correspondència amb l'ineludible procés de reflexió i de reelaboració sobre el projecte polític del PSUC en particular i de l'esquerra de Catalunya en general.

RAFAEL RIBÓ

Rafael Ribó en un míting a l'Hospitalet de Llobregat

FI DE CAMPANYA DEL PSUC

El dia 27 el PSUC celebrava l'acte final de campanya a la barcelonina Plaça del Rei. Un programa de tot el dia d'espectacle, cançó i música féu de coixí al míting polític, on intervingueren Gregori López Raimundo, Cipriano García, Rafael Ribó, Gerardo Iglesias i Antoni Gutiérrez Díaz. Les fotografies del nostre col·laborador Fric Armangué i de Pérez Molinos recullen diverses instantànies de l'acte.

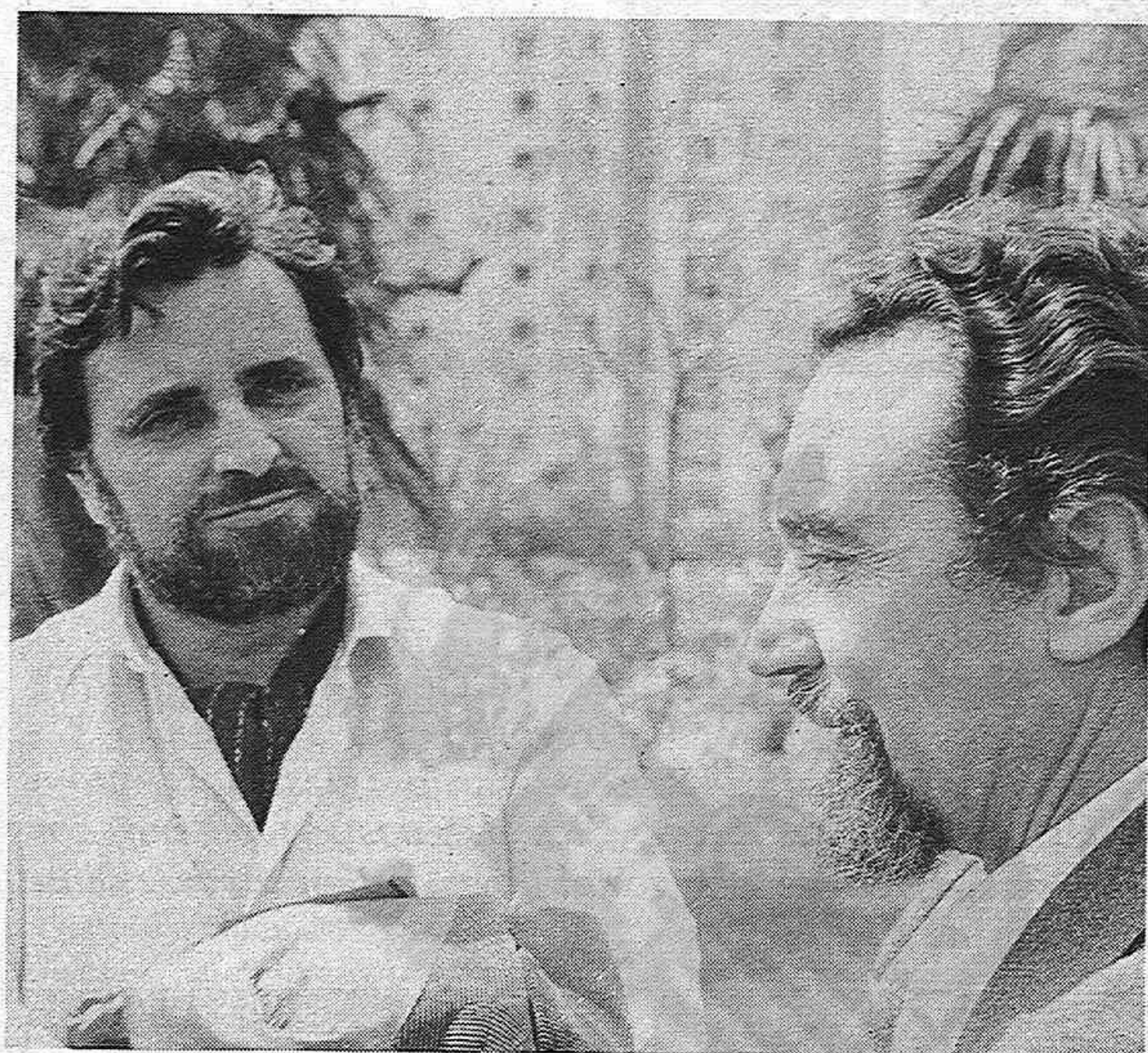

Fora de programa, saludà els assistents Ugo Baggero, de la direcció del PCI del Piemont

L'estand del PSUC a la Rambla de Barcelona
(Foto: Pérez Molinos)

L'alcalde de Còrdova fou un gran col·laborador de la campanya

DADES DELS PRINCIPALS MITJANS DE PROPAGANDA DEL PSUC

El PSUC ha editat durant aquesta campanya electoral uns 200.000 cartells i un milió i mig de resums del *Programa de Govern*.

L'èxit editorial del PSUC, tal com ha estat catalogat, és el *Programa de Govern*. Una pri-

mera edició de 30.000 exemplars es va exhaurir i se n'ha fet una segona edició de 10.000 exemplars.

Per altre costat s'han editat dos milions de paperetes de votació, 4.500 pancartes, i s'han llogat 200 tanques publicitàries.

BALANÇ DE VINT-I-UN DIES DE CAMPANYA

El PSUC, mitjançant els seus principals candidats i líders, ha fet durant els vint-i-un dies de campanya electoral uns sis-cents actes o activitats. Ja durant la pre-campanya, el PSUC havia fet uns dos-cents actes d'explicació de les seves propostes i presentacions del *Programa de Govern*.

Aquestes dades, extretes de la Comissió de Programació, és possible que suposin la campanya més participativa que s'ha celebrat durant aquestes eleccions. Aquesta era una voluntat del PSUC: fer contacte directe amb la gent, fugint una mica dels mítings i les reunions multitudinàries.

Als sis-cents actes celebrats durant la campanya electoral cal afegir les taules rodones en què el PSUC ha participat, unes tretze durant la campanya i dotze durant la pre-campanya, i la participació en els mitjans de comunicació, sobretot en programes de ràdio.

En aquests sis-cents actes hi ha comptabilitzades prop de cent visites a empreses de Barcelona.

Cal afegir que les comissions de programació de les altres tres circumscripcions catalanes no estan incloses en aquesta relació si en elles sols hi participaven els candidats locals. Cal fer també aquesta precisió en relació a Barcelona, ja que els comitès comarcals han muntat actes sota la seva exclusiva responsabilitat.

Com és conegut, a la campanya hi han participat, a més dels candidats principals, altres dirigents del PSUC com Gregori López Raimundo, Francesc Frutos, Andreu Claret, Jordi Conill, Maria Dolors Calvet, Jordi Solé Tura i Miquel Núñez.

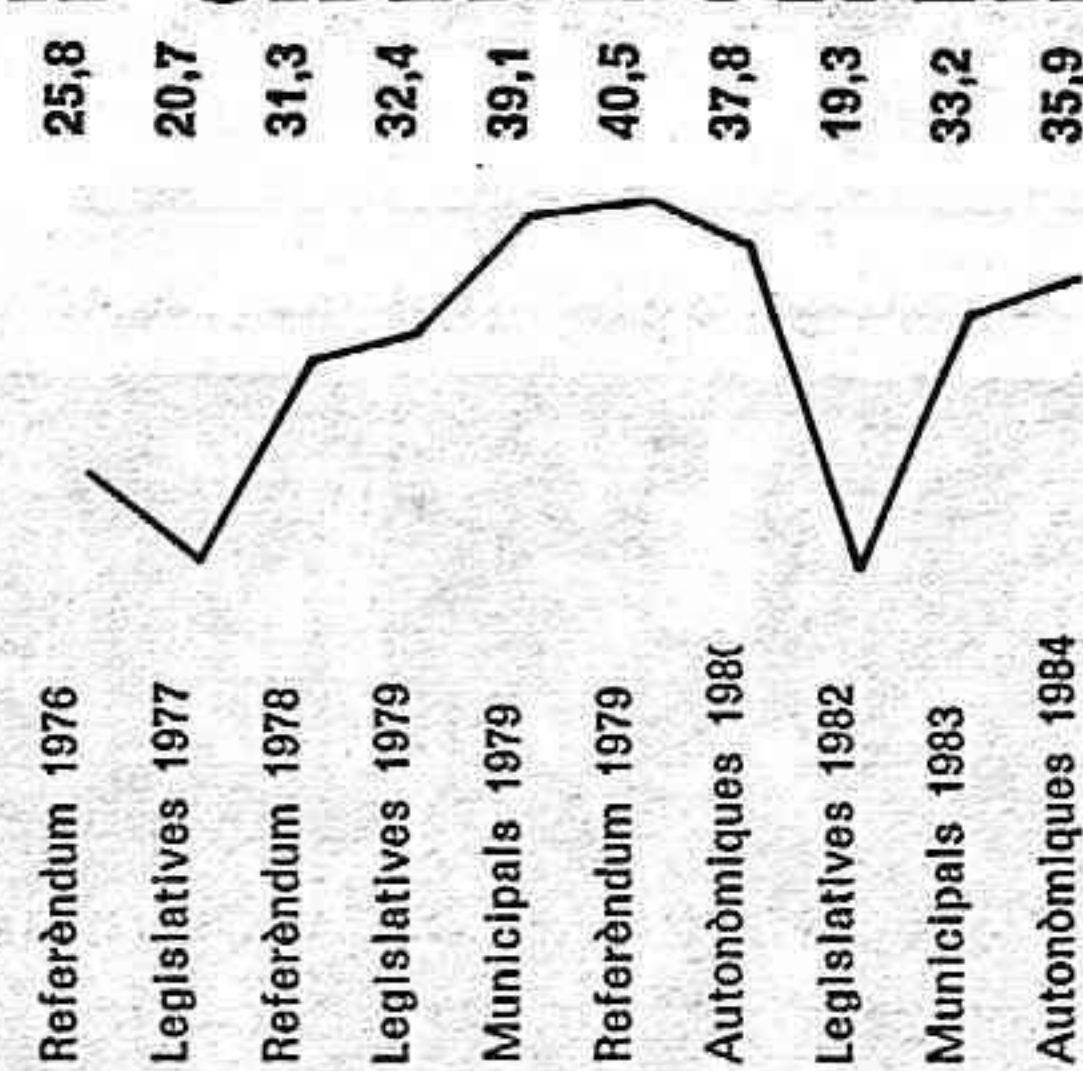
A més, dirigents, diputats autonòmics i alcaldes del PCE han participat en la campanya. En aquest sentit cal destacar els dinou actes que han celebrat els dirigents del Partit Comunista d'Andalusia i les nou visites a alcaldies de la província de Barcelona que varen fer els parlamentaris autonòmics que ens varen visitar durant aquest dies.

¿Recordeu la mona autonòmica de l'Assemblea de Catalunya que li costà una multa al pastisser Quim Capdevila? Ara en Quim, amb menys perill i igual habilitat, ens en va fer una que serví per presentar el programa del PSUC de promoció de la llengua i cultura catalana (Foto: Pérez Molinos)

ELECCIONS 84

EL VOT A CATALUNYA

L'ABSTENCIÓ

Electors: 4.496.253. Votants: 2.895.673 (64,40 %)

Partit o Coalició	Nombre de vots	% vots	Escons	% Mun-83	% Leg-82	% Aut-80	Escons 1980
CiU	1.350.336	46,6	72	24,9	23,6	27,6	43
PSC	869.328	30,0	41	39,5	44,6	22,3	33
PSUC	168.918	5,8	6	11,1	4,6	18,6	25
ERC	127.851	4,4	5	2,8	4,1	8,8	14
AP	225.103	7,8	11	9,2	14,6	2,3	—
PCC	70.130	2,4	—	1,4	—	—	—
Altres	83.910	2,9	—	6,6	—	18,9	20

L'any 1980, CC-UCD va obtenir set diputats per Barcelona, quatre per Tarragona, quatre per Lleida i tres per Girona. El PSA n'obtenia dos per Barcelona.

Tots els percentatges estan calculats sobre els votants, no pas sobre el total dels electors.

BARCELONA								GIRONA							
Electors: 3.465.275. Votants: 2.220.867 (64,08 %)								Electors: 358.198. Votants: 251.166 (70,11 %)							
Partit o coalició	Nombre de vots	% vots	Escons	% Mun-83	% Leg-82	% Aut-80	Escons 1980	Partit o coalició	Nombre de vots	% vots	Escons	% Mun-83	% Leg-82	% Aut-80	Escons 1980
CiU	981.182	44,2	41	23,1	20,9	27,1	26	CiU	149.879	59,7	11	39,4	36,2	36,8	7
PSC	714.375	32,2	29	41,9	48,3	23,0	22	PSC	53.891	21,5	4	30,9	34,3	19,5	4
PSUC	142.764	6,4	5	13,5	4,9	20,7	20	PSUC	7.936	3,2	—	3,5	3,1	9,2	1
ERC	90.349	4,1	3	2,6	3,7	8,2	8	ERC	15.623	6,2	1	3,5	5,7	10,6	2
AP	170.441	7,7	7	8,8	14,4	2,5	—	AP	14.081	5,6	1	6,4	13,2	1,4	—
PCC	61.886	2,8	—	2,6	2,6	—	—	PCC	2.651	1,1	—	0,6	0,6	—	—
Altres	59.870	2,7	—	4,6	4,3	17,0	9	Altres	7.105	2,8	—	14,7	5,4	21,1	3

LLEIDA								TARRAGONA							
Electors: 277.083. Votants: 177.093 (64,23 %)								Electors: 395.697. Votants: 245.647 (62,07 %)							
Partit o coalició	Nombre de vots	% vots	Escons	% Mun-83	% Leg-82	% Aut-80	Escons 1980	Partit o coalició	Nombre de vots	% vots	Escons	% Mun-83	% Leg-82	% Aut-80	Escons 1980
CiU	101.304	56,9	10	26,2	28,1	28,1	5	CiU	117.971	48,0	10	27,7	20,8	23,4	5
PSC	34.814	19,6	3	31,3	35,3	19,1	3	PSC	66.248	26,9	5	32,6	42,2	20,4	4
PSUC	4.926	2,8	—	1,5	2,7	10,5	1	PSUC	13.292	5,4	1	4,5	4,6	14,9	3
ERC	10.110	5,7	1	4,4	5,8	12,1	2	ERC	11.769	4,8	—	3,2	3,9	10,3	2
AP	15.635	8,8	1	13,1	15,9	—	—	AP	24.946	10,2	2	13,6	17,8	3,0	—
PCC	2.136	1,2	—	0,9	1,0	—	—	PCC	3.457	1,4	—	1,4	1,4	—	—
Altres	9.061	5,1	—	20,9	10,3	28,9	4	Altres	7.874	3,2	—	17,6	8,7	26,5	4

EVOLUCIÓ DEL VOT A CATALUNYA (1977-1984)

Partits	Legislatives 1977	Legislatives 1979	Municipals 1979	Autonòmiques 1980	Legislatives 1982	Municipals 1983	Autonòmiques 1984
	Vots (%)	Vots (%)	Vots (%)	Vots (%)	Vots (%)	Vots (%)	Vots (%)
CiU (1)	522.060 (16,8)	484.073 (16,1)	498.530 (18,6)	754.448 (27,6)	772.673 (22,2)	534.491 (23,1)	1.350.336 (46,6)
PSC	880.539 (28,4)	876.918 (29,2)	712.288 (26,6)	608.689 (22,3)	1.575.260 (45,2)	967.631 (41,9)	869.328 (30,0)
PSUC	564.574 (18,2)	513.243 (17,0)	539.875 (20,2)	509.014 (18,6)	158.536 (4,6)	311.661 (13,5)	168.918 (5,8)
ERC (2)	141.959 (4,5)	123.428 (4,1)	102.203 (3,8)	241.711 (8,8)	138.219 (4,0)	61.031 (2,6)	127.851 (4,4)
AP (3)	108.677 (3,5)	107.796 (3,6)	35.422 (1,3)	64.119 (2,3)	503.413 (14,6)	203.875 (8,8)	225.103 (7,8)
PCC	—	—	—	—	47.242 (1,4)	61.902 (2,6)	70.220 (2,4)
CC-UCD	521.419 (16,8)	571.535 (19,0)	356.931 (13,3)	287.610 (10,5)	70.230 (2,0)	—	—
Altres	315.989 (10,2)	265.454 (8,8)	314.182 (11,8)	228.395 (8,3)	157.893 (4,6)	120.137 (5,2)	83.910 (2,9)

1. A les eleccions del 1977, CDC i UDC concorregueren per separat. Els resultats que consten en aquesta llista són els aconseguits per CDC i la coalició «Pacte Democràtic per Catalunya».

2. El 1977, l'ERC, encara illegal, es va haver de presentar en una coalició anomenada «Esquerra de Catalunya-Front Democràtic».

3. AP, a les dues conteses electorals del 1979, s'hi presentà en la «Coalició Democràtica» amb el PP. El 1980, en canvi, no es presentà i abonà la candidatura «Solidaritat Catalana», els resultats de la qual són els que consten en aquesta llista.

EL 20 DE MAIG FEM UNA CADENA PER LA PAU

IFEST MANIFEST

**IDUM CLAR I ARA
DE L'OTAN
PER UN REFERÈNDUM CLAR I ARA
PER SORTIR DE LES BASES
EL DESMANTELLAMENT DE LES BASES
S NI MISSILS
SER NEUTRALS EN UNA EUROPA
SENSE BLOCS NI MISSILS**

És un fet que avui el perill d'una guerra nuclear entre els dos blocs militars ens podria menar a un holocaust definitiu o gairebé. Les despeses en armament són les principals en el pressupost de la majoria de països. Mentre que la indústria de la guerra és la que experimenta un desenvolupament més gran i se li dedica el pressupost més elevat en investigació, la fam i la malaltia fan estralls a la major part del planeta. Problemes quotidians com l'atur, la degradació del medi ambient, les diferències com més va més pregones entre països pobres i països rics no només persisteixen, sinó que augmenten escandalosament.

Encara que no sigui la nostra voluntat, no ens trobem al marge del vertiginós desenvolupament del bel·licisme i, amb ell, del perill de guerra. Diferents enquestes han demostrat que la immensa majoria de la població és contrària a l'escalada armamentista i favorable a fer que els pressupostos es dediquin a necessitats més peremptòries de la població. Tampoc no som un poble que vulgui envair ningú i en canvi ens trobem incorporats, contra la nostra voluntat, a l'OTAN, un dels dos blocs entre els quals el món avui es troba dividit.

Una dictadura va permetre la instal·lació de bases nordamericanes a molts indrets de la geografia dels nostres pobles, bases amb avions i submarins carregats de bombes.

El govern de la UCD, malgrat la multitudinària protesta, ens va ficar a l'OTAN. I un altre govern,

el del PSOE, que havia promès un referèndum per sortir-ne, ara el del PSOE, que havia promès endarrerir cada cop es pronuncia més a favor de romandre l'endarrerir i cada cop es pronuncia més a favor de romandre en aquesta aliança militar.

Per això, l'Estat espanyol no és pas al marge de la responsabilitat en l'augment del perill de guerra. L'existència dels dos blocs fa que el conflicte sigui guerra. L'existència dels dos blocs fa que el conflicte sigui guerra. L'existència dels dos blocs fa que el conflicte sigui guerra. L'existència dels dos blocs fa que el conflicte sigui guerra.

Mentrestant, el comandament militar nordamericà contempla Europa com a camp de batalla per a una guerra nuclear. Mentrestant, el comandament militar nordamericà contempla Europa com a camp de batalla per a una guerra nuclear. Mentrestant, el comandament militar nordamericà contempla Europa com a camp de batalla per a una guerra nuclear.

La política de blocs no fa altra cosa que reforçar l'enfrontament, el control dels grans països sobre els petits, alhora que fa pressió sobre els diferents governs armament. Una mostra n'és, vènia per augmentar la despesa en armament. Una mostra n'és, vènia per augmentar la despesa en armament.

La política de blocs no fa altra cosa que reforçar l'enfrontament, el control dels grans països sobre els petits, alhora que fa pressió sobre els diferents governs armament. Una mostra n'és, vènia per augmentar la despesa en armament. Una mostra n'és, vènia per augmentar la despesa en armament.

La permanència a l'OTAN ens converteix en blanc i, alhora en protagonistes d'una possible guerra definitiva. La guerra mundial sobre la qual cap govern no potser definitiva i la guerra mundial, sobre la qual cap govern no par-hi o no.

Només lluitant per la pau aconseguim evitar la guerra. Hem de desenvolupar un ampli moviment per la pau unit al que existim arreu del món.

En conseqüència, estem per la dissolució dels blocs militars. En conseqüència, estem per la dissolució dels blocs militars. En conseqüència, estem per la dissolució dels blocs militars. En conseqüència, estem per la dissolució dels blocs militars.

20 DE MAIG
20 DE MAIG

«CADENA PER LA PAU»
«CADENA PER LA PAU»

FES DE BAULA
FES DE BAULA

INSTRUC INSTRUCCIONS

1. En el bo que t'han donat en dena hi ha un número. Cada número centralitzat. Fes un bo per comprar el teu «metre» de cadena. Cada número correspon a un punt de concentració. Les deu del matí. És una mica d'esperar, però cal temps per organitzar la cadena. És més que cal que estiguis molt despert/a. N'hi ha prou si ets allà. Recorda-ho: allà i no pas en un altre lloc. No ens emboliquis, sisplau. Sigues allà: hi comptem.
2. No es tracta pas d'un funerària. És responsabilitat de cadascú/una, disressos, a tots els punts de concentració. Cal fer-se notar. L'ambient és a dir teva. Tot és permès: discursos, cartells, símbols, pancartes, pianos... tot, llevat del mal humor. No t'oblida de deixar-ho tot a punt el dia abans. Recorda-ho: a les deu. Si pots, porta la teva ràdio. Podràs seguir la cadena al minut pel l'FM.
3. Al teu punt de concentració que et donaran les informacions oportunes a cada moment. Estem a la teva disposició, però tingues paciència. Fa un matí molt bonic. Pensa que, en aquest moment, milers de persones són amb tu a l'altre extrem de la ciutat, a moltes ciutats...
4. Cal moure's! A les dotze o a les dotze. A les dotze tothom ha d'estar al seu metre. Així doncs, hauràs de passejar, seguit dels altres. Els metres se t'indiqui, per cobrir els metres. Si no pots, no t'oblida de deixar-ho tot a punt el dia abans. Recorda-ho: a les deu. Si pots, porta la teva ràdio. Podràs seguir la cadena al minut pel l'FM.
5. S'acosten les dotze. Ja ets al metre. No perdis la paciència. Fes soroll, crida, canta, balla; primer de tot, conserva el teu somriure. Molta gent et veu. Ets la imatge del pacifisme.
6. Són les dotze en punt. Aten a tots els punts de concentració. Són les dotze en punt. Aten a tots els punts de concentració. Són les dotze en punt. Aten a tots els punts de concentració.
7. L'organització et dirà quan continua. Has de ser davant el consolats dels Estats Units (Plaça de la Catedral) abans de dos quarts de dues. Segueix les instruccions. També ets «l'organització».
8. Davant el consolats, a dos quarts de dues, es llegirà la crida de la cadena. Anem a demostrar la nostra voluntat de viure en pau i de defensar el nostre territori amb tots els qui ens veuen. (també amb els nordamericans que la defensen al seu país, que no és pas cosa fàcil). Conserva el teu bon humor, però fes-te sentir.
9. Un cop llegida la crida pots explicar-ho a tothom. Moltes persones que coneixes no hi han participat. Demà no poden faltar. Penja un llarg viatge pel nostre país. A veure que explica demà la premsa. I el 2 i 3 de juny —recorda-ho— a Madrid, el teu bitllet t'espera...
10. Aquí s'acaba això per avui. Explica-ho a tothom. Moltes persones que coneixes no hi han participat. Demà no poden faltar. Penja un llarg viatge pel nostre país. A veure que explica demà la premsa. I el 2 i 3 de juny —recorda-ho— a Madrid, el teu bitllet t'espera...

COLLECTIUS PACIFISTES I ANTI-MILITARISTES DE BARCELONA, SANT BOI, BADALONA, SANTA COLOMA DE GRAMENET, SABADELL, RIPOLET, CERDANYOLA, BARBERA DEL VALLES, SANT CUGAT DEL VALLES I SANT FELIU DE LLOBREGAT.

EDITORIAL

VALORACIÓN ELECTORAL

Los resultados electorales del 29 de abril expresan una clara hegemonía del nacionalismo conservador, que ha sido el gran ganador. Por otra parte vemos cómo, a pesar de que cinco fuerzas políticas han accedido al nuevo *Parlament*, persisten las tendencias al bipartidismo al destacarse dos fuerzas del resto. Otra constatación es la persistencia de la abstención, de la que se tendrán que sacar consecuencias reales y no justificativas. También hemos asistido al fracaso de la opción nacionalista radical.

Los resultados presentan algunas características generales que vale la pena retener. Así, vemos que hay una falta de fijación de voto; hay sitios donde, en dos años, se han producido tres mayorías absolutas distintas. Las instituciones son un punto de referencia para el elector, que muchas veces vota en función de la institución y a favor de quien cree que mejor la conoce y representa. Otro rasgo general a tener en cuenta es la debilidad de la estructuración civil, la poca o relativa importancia que tienen las entidades, tanto políticas como sociales y sindicales, a la hora de crear opinión de voto.

Si los resultados dan la hegemonía al nacionalismo conservador, evidencian la pérdida de votos de la izquierda, que ha sido inca-

paz en su conjunto de ofrecer una opción nacional creíble. Ha habido, sin duda, un voto de castigo de la izquierda al gobierno del PSOE y un traspaso de voto de izquierda a la abstención y a CiU.

En cuanto al voto del PSUC, se ha mantenido en relación al 28 de octubre. Incluso se podría hablar de una modestísima recuperación, pero es irregular y no va más allá de los once mil votos. Los resultados del PSUC son la expresión de un partido débil que todavía no ha superado la crisis, que se debate en un espacio comunista dividido y que tiene grandes dificultades para recuperar voto político y voto social. Allá donde se ha manifestado un cierto grado de recuperación de voto del PSUC puede relacionarse con la fuerza del partido organizado, con el papel de sus militantes en el movi-

miento obrero y con el papel de sus representantes en el gobierno municipal (ejemplos: el Prat, Montornès). Las dificultades que ha encontrado la recuperación hay que buscarlas en el voto hacia la abstención, el voto hacia CiU y el voto retenido por el PSC-PSOE, sin olvidar la influencia del PCC.

LAS REPERCUSIONES A NIVEL DE ESTADO

A nivel de Estado los resultados catalanes abren una cierta tendencia contraria al bipartidismo e impulsan una corriente de centro-derecha. Al PSOE se le plantea la necesidad de defender su espacio de centro y de revisar su actitud hacia Catalunya y Euskadi; también de revisar sus relaciones con la izquierda política y social.

En Coalición Popular es posible que se produzcan tensiones organizadas para separar de su seno la expresión política de la derecha tradicional de la opción de centro-derecha.

En cuanto al PCE, los resultados del PSUC, por su modestia, no representan una aportación importante al avance del proyecto surgido del XI congreso. No obstante, permiten descartar, después de la tercera convocatoria electoral a la que se ha presentado el PCC, una salida «a la griega». Hay que tener en cuenta, de cara al horizonte de 1986, la distorsión que representaría el avance de una opción escisionista en España.

LA SITUACIÓN EN CATALUNYA

La victoria de CiU expresa una proyección he-

gemónica, no sólo electoral, sino política, social y cultural, acompañada de una conciencia de fracaso, desmoralización y frustración de la izquierda, que carece de una oferta global y de una capacidad de movilización social conjunta, hasta con actitudes confrontadas entre socialistas y comunistas, con ejemplos como el III congreso de la Unió de Pagesos y la celebración del Primero de Mayo bajo el signo de la división sindical provocada desde el gobierno del PSOE.

Esta hegemonía de CiU puede lograr un grado importante de aceptación por parte de amplios sectores populares, como también sumar a su dinámica política a ERC y al grupo popular. Las primeras actitudes del PSC-PSOE pueden interpretarse como una aceptación de la hegemonía nacional de CiU y una voluntad de situarse en el monopolio excluyente de la oposición.

LA SITUACIÓN DEL PSUC

A nadie se le escapan las dificultades que representa hacer un análisis prospectivo del futuro inmediato. La oposición del PSUC a CiU debe ir ligada a la capacidad de hacer propuestas alternativas o de mejorar, en sentido favorable a la clase

(pasa a la pág. II)

(viene de la portada)

trabajadora, la política liberal-conservadora de CiU. Esto exigirá una explicación constante hacia la sociedad y una participación constante de esa sociedad. Esa política debe hacerse siempre sin poner en cuestión el marco común de nuestra colectividad nacional y con una clara voluntad de disputar a CiU su hegemonía sobre ella.

La política del PSUC hacia el PSC-PSOE choca con elementos contradictorios pero es preciso definirla claramente. Una alternativa al catalanismo conservador necesita apoyarse en la unidad de la izquierda, pero esa unidad no puede avanzar porque las posiciones

de fondo del PSC-PSOE son inaceptables. La actividad del PSUC, pues, debe ir en la dirección de modificarlas. La política del PSOE y la manera de llevarla a la práctica están produciendo un descrédito de la izquierda que también afecta a los comunistas

LAS PROPUESTAS POLÍTICAS Y LOS OBJETIVOS DEL PSUC

La recuperación del PSUC será lenta y difícil, pero posible. La campaña electoral ha reafirmado unos signos de identidad de partido de los trabajadores, partido de izquierdas, partido nacional catalán. El PSUC ha podido de-

cir con autoridad que hay otra Catalunya, pues ofrecía una alternativa con un programa de gobierno. Esta propuesta de gobierno se ha intentado complementar con una identificación del PSUC con la lucha reivindicativa social concreta.

El contacto directo con la clase trabajadora y las clases populares durante esta campaña ha demostrado hasta qué punto el PSUC está lejos de una práctica paciente y continuada en el seno de la sociedad, que acostumbra a vernos como un partido superestructural más.

La alternativa de proyecto global del partido debe llegar a propuestas organizativas de participación de

los sectores sociales con capacidad de progreso. Un proyecto de este tipo sólo podrá realizarse si abre en el seno de la sociedad un amplio debate que arranque de un análisis autocrítico de la pérdida de iniciativa de la izquierda, sin derrotismo y con voluntad de tomar la iniciativa.

Para hacer avanzar esta alternativa de izquierdas es necesaria la participación de los comunistas en la lucha social, que todo ello se acompañe con una labor tenaz y continua por el fortalecimiento político y organizativo del partido, empezando por revalorizar las cosas que ya están en marcha con las formas de trabajo tradicionales del PSUC.

Estos objetivos concretos más importantes serían: la defensa de las reivindicaciones obreras y populares; la actividad sindical; el fortalecimiento de CCOO; la *Primavera por la Paz*, como medio para impulsar la acción por el referéndum sobre la OTAN y el movimiento por la paz; el cumplimiento de los acuerdos del Comité Central respecto a la juventud y a las tareas de formación; la participación en la Fiesta del PCE, los días 29 y 30 de junio y 1 de julio; la *Festa de Treball*, los días 14, 15 y 16 de septiembre.

Todo ello con la necesidad de consolidar y dinamizar el partido y su área de influencia, con una clara voluntad de renovación.

ACTUALIDAD

EL PSUC EN EL PARLAMENTO

Los diputados del PSUC en la segunda legislatura del Parlament deben empezar su trabajo sobre bases radicalmente distintas de la anterior situación. Lo digo —claro— por el reducido número de escaños del que se dispone y por las consecuencias político-parlamentarias de este hecho.

Los análisis sobre la derrota electoral pueden inclinarse hacia unos ciertos paliativos si se comparan los resultados con los de las elecciones legislativas de 1982, ya que se han ganado unos diez mil votos. Pero es más realista considerar también la pérdida de votos en relación a las municipales de 1983, y sobre todo en relación a las autonómicas de 1980. Aparte de los diputados que marcharon hacia el PCC cuando la ruptura del PSUC, hemos perdido quince diputados. A la merma

que significó la renuncia de diversos diputados de la anterior legislatura a figurar en las listas (ya fuese por razones personales o institucionales) hay que añadir ahora la pérdida de quince escaños, empezando por la no elección de valiosos camaradas para temas específicos, como es el caso de Lucchetti para todas las cuestiones financiero-presupuestarias, o la polivalencia de Padullés, o la ayuda para temas de administración local de M. Díaz, o para cultura de I. Riera, y un largo etcétera.

El *Parlament* dominado por la mayoría absoluta de CiU y con una izquierda disminuida sensiblemente respecto a 1980, será un marco en donde nuestras propuestas difícilmente podrán hallar eco.

Será preciso hacer un trabajo muy político y vo-

luntarioso. Asumida la formalidad de las declaraciones «generosas» de CiU, habrá que inclinarse hacia un ahorro y selección de las cuestiones que hay que trabajar y al mismo tiempo, más que nunca, deberán articularse las formas de incidencia social, básicamente a través de las organizaciones del partido.

Todos debemos hacer un gran esfuerzo de realismo, sin pesimismo ni desánimos, para darnos cuenta de la situación. Será muy difícil acceder a cargos institucionales de designación parlamentaria (consejos asesores, etcétera). Será muy difícil hacerse notar en las iniciativas de control (habrá que escogerlas muy adecuadamente y economizar las ocasiones). Será muy difícil lograr proyección en los medios de comunicación (más si se tiene en cuenta el progresivo control de muchos

de éstos por parte de círculos próximos a CiU y a la Presidencia de la Generalitat).

La inversión hecha en el *Programa de Govern* puede ser un punto de referencia de credibilidad y pragmatismo a la hora de planificar el trabajo político y parlamentario. Por un lado debemos ser capaces de seguir explicando e intentar convencer sobre la justicia de las propuestas contenidas en el *Programa*. Por otro, debemos desarrollar las iniciativas precisas para defender su aplicación real. Así, entre otras cosas, provocaremos un conjunto de debates públicos sobre las grandes cuestiones que podrían definir la otra Catalunya, otra forma de entender la autonomía.

¿Y cuáles son dichas cuestiones? Me refiero a temas como por ejemplo

el fortalecimiento del *Estatut*, la organización administrativa y la división territorial, la lucha contra el paro, la red escolar pública, el despliegue del mapa sanitario, la normalización lingüística, etcétera.

En resumen, en este nuevo *Parlament* deberemos intentar hacernos valer no tanto en función de la fuerza del partido como de la firmeza e innovación de nuestras propuestas dirigidas a los grandes objetivos nacionales de Catalunya. Todo ello en una cuidadísima correspondencia con el ineludible proceso de reflexión y de reelaboración sobre el proyecto político del PSUC en particular y de la izquierda de Catalunya en general.

RAFAEL RIBÓ

Este Primero de Mayo planteaba varios retos importantes para los trabajadores y para CCOO. De una parte superar el planteamiento hecho por UGT que cuestiona el carácter tradicionalmente reivindicativo de la jornada, y de otra, en Catalunya, no dejarse arrastrar por el cansancio de una campaña electoral que arrojó unos resultados desfavorables para el conjunto de la izquierda.

BARCELONA: CUARENTA MIL TRABAJADORES CON COMISIONES OBRERAS

Fracasó el intento de institucionalizar el Primero de Mayo

El intento de institucionalizar el Primero de Mayo ha supuesto un fracaso, no consiguiendo UGT reunir más de 15.000-20.000 personas en un único acto en Bilbao (datos de «El País»), y ello a pesar de contar con la presencia del presidente del gobierno, Felipe González.

La dura realidad de las cifras —UGT había previsto la presencia de 100.000 trabajadores de toda España en la capital vasca— ha influido sin duda para que Nicolás Redondo anunciara en su intervención que el próximo Primero de Mayo debería ser unitario.

En esta ocasión si no ha habido unidad ha sido porque la UGT no la ha querido, ya que tanto en Catalunya como en el conjunto del Estado la oferta uni-

taria por parte de Comisiones Obreras ha existido.

La repetida argumentación por parte de UGT de que no se puede estar desunido 364 días al año e ir juntos el Primero de Mayo no tiene excesiva solidez porque este año ambas centrales han desarrollado importantes acciones unitarias en defensa de los convenios: textil, artes gráficas, etcétera.

Ciertamente existen diferencias, y diferencias importantes, pero la unidad era posible y sobre todo es necesaria para hacer frente a los graves problemas de la crisis y el paro.

Las razones de la desunión hay que buscarlas fundamentalmente en la dependencia de la UGT de los planteamientos del go-

bierno del PSOE, quien no sólo no busca el apoyo activo de los sectores más dinámicos y progresistas de la sociedad, sino que trata de desmovilizarlos.

Para el PSOE toda la acción política se reduce a la tarea de gobierno, situándose en una posición defensiva en relación a la sociedad civil.

El intento de institucionalizar y desnaturalizar el Primero de Mayo reduciéndolo a un acto puramente formal se sitúa dentro de esa concepción.

MEDIO MILLÓN DE TRABAJADORES CON CCOO

El inútil pulso —sobre todo para los trabajadores— que planteó UGT se

resolvió de forma abrumadoramente favorable para Comisiones, que reunió en ciento cincuenta actos y manifestaciones celebradas a lo largo de toda la geografía española a medio millón de personas bajo el lema «Por el empleo y la paz» y con un contenido de solidaridad internacionalista con los pueblos de Chile y Nicaragua.

Las manifestaciones más importantes se celebraron en Barcelona y sobre todo en Madrid.

En la ciudad de Barcelona 40.000 trabajadores participaron en la manifestación de CCOO a pesar de la dificultad que supuso su coincidencia con un largo puente.

La movilización de Comisiones era el primer acto

de masas después de las elecciones al *Parlament* y se ha saldado con un éxito de participación.

Era importante que después de los resultados electorales los trabajadores y la izquierda aparecieran con fuerza el Primero de Mayo, recordando que existen muchos problemas pendientes y que es hora de hacerles frente. Esto pone aún más de relieve el error de la UGT catalana, que prefirió enviar a unos cientos de afiliados a Bilbao en lugar de convocar conjuntamente con Comisiones Obreras.

En el mitin que cerró la manifestación, el secretario general de la CONC, Josep Lluís López Bulla, anunció la presentación de un «Programa de medidas inmediatas contra el paro» al nuevo gobierno de la Generalitat, entre las que están la dedicación de 20.000 millones de pesetas para los trabajadores socialmente útiles o de empleo comunitario y la creación de un fondo contra el paro forzoso.

El Primero de Mayo era también el primer acto en la calle convocado por la CONC después de su III congreso y, sin lugar a dudas, el protagonismo del sindicato ha salido reforzado de esta jornada, no sólo ante sus propios afiliados sino fundamentalmente ante la sociedad catalana.

ALFONS LABRADOR

Con incrementos en torno al 8 por ciento

MEDIO MILLÓN DE TRABAJADORES FIRMAN SUS CONVENIOS

Según un balance efectuado por la secretaría de acción sindical de CCOO a mediados de abril, más de medio millón de trabajadores en Catalunya han firmado sus convenios con una media de incremento salarial en torno al 8 %.

En el sector privado se han firmado 151 convenios de empresa con un aumento del 8,19 % y 21 con-

venios sectoriales con un incremento del 8,05 %.

La media de aumento en el sector privado es del 8,07 % y afecta a 475.051 trabajadores.

En el sector público la media de aumento es del 5,64 % aunque afecta a un número mucho menor de trabajadores, en concreto 36.500, de las empresas

ENASA, SEAT, Telefónica, Butano y Ferrocarrils de la Generalitat.

Los topes salariales impuestos por el gobierno en las empresas públicas son la causa de que los incrementos sean menores en este sector. Varios de estos convenios han sido firmados sólo por UGT. En cuanto a la jornada, en las empresas privadas la me-

dia anual es de 1.817 h. 5', en las públicas de 1.823 h. 23' y en los convenios sectoriales de 1.825 h. 11'.

Habida cuenta que la semana de cuarenta horas en cómputo anual se traduce en 1.826 h. 27', la jornada media negociada en los convenios se sitúa por debajo, especialmente en las empresas con convenio propio.

EL 20 DE MAYO HAGAMOS UNA CADENA POR LA PAZ

1. En el bono que te han dado al comprar tu «metro» de cadena hay un número. Cada número corresponde a un punto de concentración. Procura estar en tu punto a las diez de la mañana. Es un poco temprano para ser domingo, pero se necesita tiempo para organizar la cadena. Además, no es necesario que estés muy despierto/a. Basta con que estés allí. Recuerda, allí y no en otro lugar. No nos líes, por favor. Contamos con que estés allí.

2. No se trata de un funeral. Hay que hacerse notar. El ambiente es responsabilidad de cada uno/a, por tanto tuya. Todo está permitido: disfraces, carteles, tambores, pancartas, pianos... todo, menos el malhumor. No olvides dejarlo todo preparado la víspera. Recuerda, a las diez. Si puedes, lleva tu radio. Podrás seguir

en la FM la cadena al minuto.

3. En tu punto de concentración encontrarás personas de la organización que te darán las informaciones oportunas en cada momento. Estamos a tu disposición, pero ten paciencia. **Hace una bonita mañana.** Piensa que, en este momento, miles de personas están contigo en el otro extremo de la ciudad, en muchas ciudades...

4. ¡Hay que moverse! A las doce todo el mundo debe estar en su metro. Por tanto, deberás pasear, según se te indique, para cubrir los huecos. Si pasas dos veces por el mismo lugar, mantén la calma y aprovecha para observar aquellos detalles que se te escaparon la primera vez. Puedes tomar un café, pero no te vayas muy lejos. Tu metro

puede irse mientras tú no estás. No debes interrumpir el tráfico. Ese conductor/a debe estar en su metro a las doce.

5. Se acercan las doce. Ya estás en tu metro. Ha dejado de moverse. No te impacientes. Haz ruido, grita, canta, baila; ante todo, **conserva tu sonrisa.** Te está viendo mucha gente. Eres la imagen del pacifismo.

6. Son las doce en punto. Atento/a a la señal. Al estallar los **cohetes** en todos los puntos de concentración, dale la mano a las personas que tienes a tus lados. Si has de cruzar una calle, hazlo por el semáforo. En unos minutos, **la cadena está formada.** Celébralo, pero no te sueltes. No pongas esa cara. Hay que posar para los fotógrafos y la tele. Probablemente se está filmando una película y tú eres su protagonista.

7. La organización te dirá cuándo puedes soltarte. La fiesta continúa. Debes estar ante el consulado de los Estados Unidos (Plaza de la Catedral) antes de la una y media. Sigue las instrucciones. Tú también eres «la organización».

8. Ante el consulado, a la una y media, se leerá el llamamiento de la cadena. Estamos demostrando nuestra voluntad de vivir en paz, fuera de la OTAN, sin bases y en solidaridad con todos los que defienden la paz (también con los norteamericanos que la defienden en su país, que no es cosa fácil). Conserva tu buen humor, pero hazte oír.

9. Una vez leído el llamamiento puedes comer con nosotros/as en el Parc de la Ciutadella. No ha sido posible organizarlo mejor, así que comerás lo que hayas traído. ¿Te has

dormido? ¿No tenías pan? ¿Te has comido ya el bocata? No importa; puedes encontrar cerca algún chiringuito abierto.

10. Aquí termina esto por hoy. Cuéntaselo a todo el mundo. Muchas personas que conoces no han participado. Mañana deben estar. Para hacer un largo viaje hay que empezar a andar. Hoy lo hemos hecho. A ver qué cuenta mañana la prensa. **Y el 2 y 3 de junio, recuerda, a Madrid. Tu billete te espera...**

COLECTIVOS PACIFISTAS Y ANTIMILITARISTAS DE BARCELONA, L'HOSPITALET, SANT BOI DE LLOBREGAT, BADALONA, SANTA COLOMA DE GRAMENET, SABADELL, RIPPOLLET, CERDANYOLA, BARBERÀ DEL VALLÈS, SANT CUGAT DEL VALLÈS I SANT FELIU DE LLOBREGAT.

MANIFIESTO

**POR UN REFERÈNDUM CLARO Y AHORA PARA SALIR DE LA OTAN
EL DESMANTELAMIENTO DE LAS BASES
SER NEUTRALES EN UNA EUROPA SIN BLOQUES NI MISILES**

Es un hecho que hoy el peligro de una guerra nuclear entre los dos bloques militares podría llevarnos a un holocausto definitivo o poco menos. Los gastos en armamento son los principales en el presupuesto de la mayoría de países. Mientras la industria de la guerra es la que experimenta mayor desarrollo y se le dedica mayor presupuesto en investigación, el hambre y la enfermedad asolan la mayor parte del planeta. Problemas cotidianos como el aumento del paro, la degradación del medio ambiente, las cada vez más profundas diferencias entre países pobres y países ricos, no sólo persisten sino que aumentan escandalosamente.

Aunque no sea nuestra voluntad, no estamos al margen del desarrollo vertiginoso del belicismo y, con él, del peligro de guerra. Diferentes encuestas han demostrado que la inmensa mayo-

ría de la población está en contra de la escalada armamentista y a favor de que los presupuestos se dediquen a necesidades más perentorias de la población. No somos tampoco un pueblo que quiera invadir a nadie y en cambio nos encontramos incorporados contra nuestra voluntad de la OTAN, uno de los dos bloques en que se halla hoy dividido el mundo.

Una dictadura permitió la instalación de bases norteamericanas en muchos sitios de la geografía de nuestros pueblos, bases con aviones y submarinos cargados de bombas.

El gobierno de la UCD, a pesar de la multitudinaria protesta, nos metió en la OTAN. Y otro gobierno, el del PSOE, que había prometido un referéndum para salir de la misma, lo va retrasando y agita cada vez más

a favor de permanecer en dicha alianza militar.

Por eso, el Estado español no está al margen de responsabilidad en el aumento del peligro de guerra. La existencia de los dos bloques hace que el conflicto sea entre muchos países y que cada país deba someterse a los designios de la organización a la que pertenece. Esto, en nuestro caso, y la OTAN, quiere decir en la práctica estar a las órdenes de Estados Unidos.

Mientras, el mando militar norteamericano contempla a Europa como campo de batalla para una guerra nuclear, teóricamente «limitada», cuyos efectos destructivos serían enormemente superiores a los de Hiroshima y Nagasaki y dejarían el territorio europeo prácticamente calcinado.

La política de bloques sólo hace que reforzar el en-

frentamiento, el control de los grandes países sobre los pequeños, al tiempo que presiona a los distintos gobiernos para aumentar el gasto en armamento. Muestra de ello es, en nuestro caso, la compra de aviones del programa FACA, de los misiles Rolland, la instalación de campos militares como el de Cabañeros, los intentos de desarrollar por parte del actual gobierno una industria militar a gran escala, etcétera. Esto, a su vez, propicia el desarrollo de una ideología militarista que elabora una «Ley de Objeción de Conciencia» que lo único que hace es castigar a los objetores por serlo.

La permanencia en la OTAN nos convierte en blanco y a la vez en protagonistas de una posible y quizás definitiva III guerra mundial, sobre la que ningún gobierno nos va a preguntar si queremos participar o no.

Sólo luchando por la paz conseguiremos evitar la guerra. Hemos de desarrollar un amplio movimiento por la paz unido al que existe en todo el mundo.

En consecuencia, estamos por la disolución de los bloques militares, por el desarrollo de una política de neutralidad activa y solidaria con los pueblos de Europa y del resto del mundo, contra la instalación de los euromisiles. Hoy, aquí, esto supone la exigencia de la convocatoria inmediata por parte del gobierno del PSOE de un referéndum claro y sin trampas para la salida de la OTAN y el desmantelamiento de las bases y demás instalaciones norteamericanas en nuestro territorio.

**COORDINADORA
DE ORGANIZACIONES
PACIFISTAS
Y ANTIMILITARISTAS
DE BARCELONA**

A BARCELONA, QUARANTA MIL TREBALLADORS AMB CCOO

Va fracassar l'intent d'institucionalitzar el Primer de Maig

Aquest Primer de Maig plantejava diferents reptes importants per als treballadors i per a CCOO. D'una banda, superar el plantejament fet per la UGT, que posava en qüestió el caràcter tradicionalment reivindicatiu de la diada, i de l'altra, a Catalunya, no deixar-se arrossegar pel cansament d'una campanya electoral que es va saldar amb uns resultats desfavorables per al conjunt de l'esquerra.

ALFONS LABRADOR

L'intent d'institucionalitzar el Primer de Maig ha suposat un fracàs, i la UGT no va aconseguir aplegar més de quinze o vint mil persones en un únic acte a Bilbao (dades d'«El País»), i això malgrat comptar amb la presència del president del govern, Felipe González.

La dura realitat de les xifres —la UGT havia previst la presència de cent mil treballadors de tot Espanya a la capital basca— ha influït sens dubte perquè Nicolás Redondo anunciés en la seva intervenció que el proper Primer de Maig hauria de ser unitari.

En aquesta ocasió, si no hi ha hagut unitat ha estat perquè la UGT no ho ha volgut, ja que tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat l'oferta unitària per part de Comissions Obreres ha existit.

La repetida argumentació per part de la UGT que no es pot anar desunits 364 dies l'any i anar plegats el Primer de Maig no té gaire solidesa perquè enguany totes dues centrals han desenvolupat importants accions unitàries en defensa dels convenis: tèxtil, arts gràfiques, etcètera.

Certament, hi ha diferències, i diferències importants, però

la unitat era possible i sobretot necessària per fer front als greus problemes de la crisi i l'atur.

Les raons de la desunió cal buscar-les fonamentalment en la dependència de la UGT envers els plantejaments del govern del PSOE, el qual no només no busca el suport actiu dels sectors més dinàmics i progressistes de la societat, sinó que mira de desmobilitzar-los.

Per al PSOE, tota l'acció política es redueix a la tasca de govern, i se situa en una posició defensiva en relació a la societat civil.

L'intent d'institucionalitzar i desnaturalitzar el Primer de Maig i reduir-lo a un acte purament formal se situa dins d'aquesta concepció.

MIG MILIÓ DE TREBALLADORS AMB CCOO

L'inútil pols —sobretot per als treballadors— que la UGT va plantejar es va resoldre d'una forma aclapadorament favorable per a CCOO, que van reunir, en cent cinquanta actes i manifestacions celebrades al llarg de tota la geografia espanyola, mig milió de persones sota el lema «Per l'ocupació i

la pau» i amb un contingut de solidaritat internacionalista amb els pobles de Xile i Nicaragua.

Les manifestacions més importants es varen celebrar a Barcelona i, sobretot, a Madrid.

A la ciutat de Barcelona, quaranta mil treballadors participaren en la manifestació de CCOO, malgrat la dificultat que va suposar-ne la coincidència amb un llarg pont.

La mobilització de Comissions era el primer acte de masses després de les eleccions al Parlament, i s'ha saldat amb un èxit de participació.

Era important que després dels resultats electorals els treballadors i l'esquerra apareguessin amb força el Primer de Maig, per recordar que existeixen molts problemes pendents i que és hora d'afrontar-los. Això encara posa més en relleu

l'error de la UGT catalana, que va estimar-se més enviar uns centenars d'afiliats a Bilbao en lloc de convocar conjuntament amb Comissions Obreres.

Al míting que va tancar la manifestació, el secretari general de la CONC, Josep Lluís López Bulla, va anunciar la presentació d'un «Programa de mesures immediates contra l'atur» al nou govern de la Generalitat, entre elles la dedicació de vint mil milions de pessetes per als treballadors socialment útils o d'ocupació comunitària i la creació d'un fons contra l'atur forçós.

El Primer de Maig era també el primer acte al carrer convocat per la CONC després del seu III congrés i, sense cap dubte, el protagonisme del sindicat ha sortit reforçat d'aquesta diada, no només davant els seus afiliats mateixos, sinó fonamentalment davant la societat catalana.

MÉS DE MIG MILIÓ DE TREBALLADORS HAN SIGNAT ELS CONVENIS A CATALUNYA

LA MITJANA D'INCREMENT, ENTORN DEL 8 PER CENT

Segons un balanç efectuat per la secretaria d'acció sindical de CCOO a mitjan abril, més de mig milió de treballadors de Catalunya han signat els seus convenis amb una mitjana d'increment salarial entorn del 8 per cent.

En el sector privat s'han signat cent cinquanta-un convenis d'empresa amb un augment del 8,19 per cent, i vint-i-un convenis salarials amb un increment del 8,05 per cent.

La mitjana d'augment en el sector privat és del 8,07 per cent, i afecta 475.051 treballadors.

En el sector públic, la mitjana de l'augment és del 5,64 per cent, tot i que afecta un nombre de treballadors molt més petit: en concret 36.500,

de les empreses ENASA, SEAT, Telefónica, Butano i Ferrocarrils de la Generalitat.

Els sostres salarials imposats pel govern a les empreses públiques són la causa que els increments siguin més petits en aquest sector. Alguns d'aquests convenis només han estat signats per la UGT. Quant a la jornada, a les empreses privades la mitjana anual és de 1.817 hores i cinc minuts; a les públiques, de 1.823 hores i vint-i-tres minuts, i als convenis sectorials de 1.825 hores i onze minuts.

Tenint present que la setmana de quaranta hores en còmput anual es tradueix en 1.826 hores i vint-i-set minuts, la jornada mitjana negociada als convenis se situa per sota, especialment a les empreses amb conveni propi.

Passades les eleccions, els programes del PSUC continuen essent una eina de treball fonamental.

HI HA UN ALTRE RIPOLLÈS

«Hi ha una altra Catalunya», diem els comunistes en els nostres papers electorals. Alhora, podríem dir que també hi ha un altre Ripollès, marginat, amb comunicacions dolentes i que veu amenaçada la seva tradicional indústria.

Durant la darrera discussió de política General del Parlament de Catalunya, la tardor passada, Antoni Gutiérrez Díaz va contestar a Jordi Pujol quan aquest deia que el túnel del Cadí havia portat l'esperança a les comarques d'alta muntanya, tot demanant-li quina esperança podia tenir la comarca del Ripollès en aquest sentit.

Es per això que el PSUC del Ripollès vol manifestar la seva posició sobre la situació actual de la nostra comarca.

Denunciem la manca de planificació que suposa el túnel del Cadí, fet sense una ordenació territorial i de carreteres, i demanem que es tingui en compte la necessitat

de bones comunicacions que té el Ripollès. L'operació especulativa de terrenys i de caire financer que hi ha darrera el túnel del Cadí s'ha fet en detriment de l'opció del túnel de Toses, i cal manifestar el nostre disgust per la manca de voluntat i força demostrada per la Diputació de Girona.

D'altra banda, exigim una acció del Ministeri d'Obres Públiques per tal que l'eix pirinenc sigui una realitat i hi hagi les actuacions del govern de Madrid en aquest eix viari. En aquest terreny creiem necessària una coordinació de les accions de la Generalitat i del MOPU en la millora de les comunicacions de la nostra comarca.

Rebutgem que desaparegui la línia ferroviària entre Barcelona i Puigcerdà, atès el seu caràcter d'element essencial per no deixar el Ripollès en un «cul de sac», especialment la vall de Ribes de Freser. La nostra comarca no és responsable de la manca d'inversions

que en aquesta línia fèrria no s'han fet durant molts anys. I no estem d'acord a donar per feta la desaparició del ramal entre Ripoll i Sant Joan de les Abadesses.

Demanam que aquesta línia sigui potenciada, amb les inversions que calgui, atesa la seva capacitat de tren turístic de via comunicativa de Catalunya i França (potser aquí cal fer esment de la possibilitat de posar ample europeu en aquesta línia), de via fèrria que comunica la capital de Catalunya i les comarques d'Osona, Ripollès i Cerdanya, i n'exigim la potenciació com a tren de mercaderies.

El Consell d'Alta Muntanya és un òrgan supramunicipal que cal potenciar i fer que tingui i exerceixi les funcions que té assignades, però denunciem la total inoperància actual, dominat per convergència i Unió, per la seva inactivitat i supeditació política als dictats de Barcelona.

Finalment, el PSUC del Ripollès vol manifestar el seu desacord amb el futur que alguns volen per a la nostra comarca, centrant-lo sols en els eixos del turisme i la ramaderia, i reclama per al Ripollès un desenvolupament econòmic que passi per una reindustrialització, sobretot potenciant el sector agroalimentari, del qual tenim mostres interessants a Camprodon i amb el propòsit de fer un escorxadador comarcal; tot fent possible una reconversió real dels sectors del metall (Farga Casanova sobretot) i del tèxtil.

En aquest sentit, el de l'única comarca industrial de Catalunya en regressió com som, el PSUC del Ripollès pensa que seria bo una acció i un pla unitari de totes les forces polítiques, sindicals, patronals, entitats cíviques, ajuntaments i Consell d'Alta Muntanya, que faci possible una opció de redreçament de la comarca i un treball que encari el nostre futur com a comarca.

HI HA UN ALTRE ALT PIRINEU

Catalunya ha d'unificar-se en una sola província a nivell d'administració de l'Estat. Això permetrà redistribuir lliurement el seu territori en comarques: la Vall d'Aran, la Ribagorça, els Pallars, l'Alt Urgell i la Cerdanya han de conformar una sola regió o vegueria: l'Alt Pirineu.

Això permetrà tenir al Pirineu les delegacions de la Generalitat i les competències de la Diputació provincial per augmentar la qualitat de vida dels pirinencs.

S'ha de dotar els consells d'elements financers suficients i omplir-los de contingut polític, posant fi a les dificultats que la Generalitat havia posat fins ara al seu funcionament.

Propugnem per als consells de muntanya:

— Elecció proporcional dels consellers, amb un mínim d'un representant per municipi.

— Dotació financera suficient:

● Diners provinents de la Generalitat, amb dotacions decidides pel Parlament.

● Diners provinents de la Diputació.

● Diners provinents dels municipis, posant fi a la discriminació financera dels ajuntaments en els pressupostos de l'Estat.

— En el cas diferencial d'era Val d'Aran, restitució de les seves institucions específiques concretes en el Cunselh Generau et det Sindic i en la llei d'era Val d'Aran.

— Suport a les mancomunitats de municipis, com la de l'Alta Ribagorça.

DEMOCRATITZACIÓ DE LA VIDA LABORAL

Llibertats garantides pel sindicalisme, contrarestant els abusos del caciquisme. Potenciació de CCOO, la Unió de Pagesos i d'altres sindicats democràtics que emparin els treballadors davant els abusos i irresponsabilitats de què són víctimes.

Especialment greu és el cas de la fàbrica Taurus, a Oliana i Organyà, que pot deixar molts treballadors sense feina per culpa d'una mala gestió i una degradació de la vida laboral. Propugnem la intervenció de l'administració pública en casos greus com aquest.

MILLORAR LA NOSTRA RAMADERIA I AGRICULTURA DAVANT L'INGRÉS AL MERCAT COMÚ

Les comarques pirinenques són ramaderes i productores de llet. Una entrada poc meditada al Mercat Comú pot ensorrar-ne el futur econòmic; cal estudiar els condicionants de la nostra integració a la CEE i entrar-hi amb garanties per a la nostra ramaderia.

PARALITZACIÓ DELS GRANS EMBASSAMENTS A LES VALLS CENTRALS DEL PIRINEU

Paralització de la indiscriminada construcció de grans embassaments que, amb una utilitat dubtosa, signifiquen la desaparició de zones habitades, riques en agricultura i altres recursos; en aquest sentit, exigim la immediata paralització del pantà de Rialb, en tant que no s'hagin aclarit totalment els objectius i conseqüències de la seva realització.

VERTEBRACIÓ SOCIAL I POLÍTICA DELS HABITANTS DEL PIRINEU

Cal crear consciència perquè tots plegats ens enfrontem amb els problemes comuns.

Suport total a la proposta dels Grups de l'Alt Pirineu (GAP) on participem de manera important des de la seva fundació.

Cal desenvolupar progressivament la Llei de Muntanya; tenir una educació pel redreçament; una sanitat i serveis socials suficients; comunicacions decents; que pagesos i ramaders no desistegin de deixar la terra o el bestiar; parcs naturals i espais protegits al gust de tothom; revalorar el patrimoni artístic i arquitectònic; un turisme a mida de la muntanya; crear llocs de treball permanent; invertir aquí dalt l'estalvi dels pirinencs i comptar amb una protecció civil de fet.

PER TREBALLAR I VIURE BÉ A L'ALT PIRINEU

Els comunistes pirinencs proposem quatre coses concretes:

a) *Política urbanística correcta:* No permetre l'especulació del sòl; preus assequibles per als terrenys, que comportin inversions, equipaments i activitats productives que creïn llocs de treball.

b) *Comunicacions que funcionin:*

— Realització de l'eix pirinenc: Puigcerdà, la Seu, Sort, la Pobla, el Pont de Suert, Vielha.

— Millora del tren de la Pobla i prolongació de la línia fins a Estèrri d'Aneu.

— Que tots els pobles estiguin comunicats per una carretera asfaltada.

— Millor manteniment, durant tot l'any, del Port de la Bonai-gua i el túnel de Vielha.

— Aprofitament adequat del túnel del Cadí.

— Compra de l'aeroport de l'Alt Urgell per la Generalitat.

c) *Aplicar el mapa sanitari del doctor Espasa*, elaborat durant la Generalitat provisional i que contempla:

— Centres hospitalaris comarcals, que garanteixin una bona assistència a Vielha, Tremp, la Seu i Puigcerdà.

— Completar la xarxa del mapa sanitari amb centres de salut a la Pobla, Sort, Oliana i Organyà.

— Racionalització de les places mèdiques i els ambulatoris de la Seguretat Social.

d) *Aixecar el nivell de vida a l'Alta Muntanya:*

— Crèdits a la ramaderia de muntanya.

— Que els tres canals de televisió arribin a tot arreu.

— Telèfons a preus raonables a totes les cases de la muntanya.

— Accés a la cultura i el lleure al nivell de la resta de Catalunya.

— Facilitats financeres per acondicionar tots els habitatges.

PENSIONISTES I JUBILATS EN SITUACIÓ D'ALARMA

Hi ha més de mig milió d'hommes i dones ancians o malalts, sense cap ingrés econòmic, que en el millor dels casos reben vuit-mil pessetes mensuals del fons d'assistència.

Prop de quatre milions de pensionistes (el 74 per cent del total de les pensions) reben una pensió inferior al salari mínim interprofessional (menys de 34.740 pessetes mensuals).

Segons una enquesta publicada no fa gaire, 330.000 ancians declaraven que no menjaven el mínim necessari; 730.000 no tenen cap mitjà de calefacció a casa seva; 980.000 no tenen aigua corrent; 1.720.000 viuen en condicions d'escassetesa i insalubritat; 586.000 pateixen fred habitualment; 878.000 no tenen lavabo al seu habitatge; 2.196.000 no compten amb aigua calenta; de 1.717 suïcidis esdevinguts en un any, 675 —la xifra més alta— van correspondre a persones més grans de seixanta anys.

El programa de govern del PSUC diu:

El manteniment del «nivell d'ingressos» és la primera i fonamental manifestació de la confrontació entre capital i treball. La defensa del salari, i del seu manteniment en els casos d'infortuni (atur, malaltia, jubilació, etcètera), és el que ha configurat i constituït la moderna Seguretat Social. Es tracta, doncs, d'un sistema de previsió social lligat fonamentalment al salari i al seu nivell, tant per l'origen polític com per la seva forma de finançament. El franquisme va retardar l'expansió del sistema de la Seguretat So-

cial, ja conquerit per la classe obrera europea, fins a finals dels anys 60. Això explica que els anys 70, els anys de més reivindicacions obreres i populars, la Seguretat Social va haver de deixar entrar dins el sistema àmplies capes socials, que, havent cotitzat molt pocs anys, tingueren dret a les prestacions econòmiques i sanitàries de la SS. Aquests serveis es varen poder pagar gràcies a les cotitzacions del cada vegada més nombrós exèrcit d'assalariats existent a Espanya. És a dir, durant la dictadura es va fer front a part de les reivindicacions socials (les lligades amb el sistema de SS) amb les cotitza-

cions dels obrers industrials, en lloc d'aportar més recursos fiscals des de l'Estat al sistema de la SS. Tot amb tot, es prometia, als assalariats que havien cotitzat durant molts anys, una jubilació pròxima al seu salari. Mantenir aquest compromís és de justícia. Els greus problemes financers que pot plantejar avui i en el futur aquest compromís i aquests drets subjectius adquirits, s'han de basar en la solidaritat de tota la societat i no pas fer-los recaure sobre una classe social —els treballadors— que durant molts anys ha estat mantenint la SS amb les seves cotitzacions.

LA «CRISI» DE LA SEGURETAT SOCIAL

El mandat constitucional s'incompleix i s'allega la crisi i el dèficit de la Seguretat Social. Tanmateix, el 1983, les empreses espanyoles devien a la Seguretat Social més d'un bilió de pessetes. A Catalunya, mig bilió.

Cal sanejar la Seguretat Social, fer que paguin els que ho han de fer i que es pagui a pensionistes i jubilats; cal exercir el control del seu funcionament amb la participació dels representants de les organitzacions obreres i patronals, dels pensionistes i jubilats i de l'administració. Això en milloraria la rendibilitat i evitaria la privatització que es projecta, amb la creació dels fons de pensions (assegurances privades) i la disminució del nivell de pensions per al proper període.

Reproduïm tot seguit el document que s'ha fet servir per recollir signatures de pensionistes i jubilats.

«Els sotasignants, pensionistes i jubilats de diferent condició i diversos règims, pregona-ment preocupats per la deterioració constant dels sistemes de Seguretat Social i assistència públics, així com per l'amenaça de imminents mesures governamentals que introduiran la privatització i, amb ella, el major cost per als usuaris i l'obtenció de grans beneficis per als bancs i companyies d'assegurances, a costa de la disminució del nivell de pensions i de la retallada de les prestacions assistencials i

socials públiques, plantegem les següents demandes d'urgència:

»1. Que s'estableixi la pensió social per a ancians i malalts rebutjada pel grup parlamentari socialista amb data del 28 de febrer últim, contradient la seva postura en anteriors legislatures i les promeses electorals del PSOE, cosa que manté centenars de milers d'espanyols en la indigència absoluta.

»2. Que s'aprovi la proposició no de llei presentada pels diputats del grup mixt, per millorar la quantia d'augment de pensions del règim general de la Seguretat Social, així com les de l'Assegurança Obligatòria de Vellesa i Invalidesa, per al 1984, a fi d'assolir, per mitjà d'aquesta i successives millores, que en el termini de tres anys la pensió mínima pugui arribar a la quantia del salari mínim interprofessional, objectiu que també era al programa electoral del PSOE i que ara es nega.

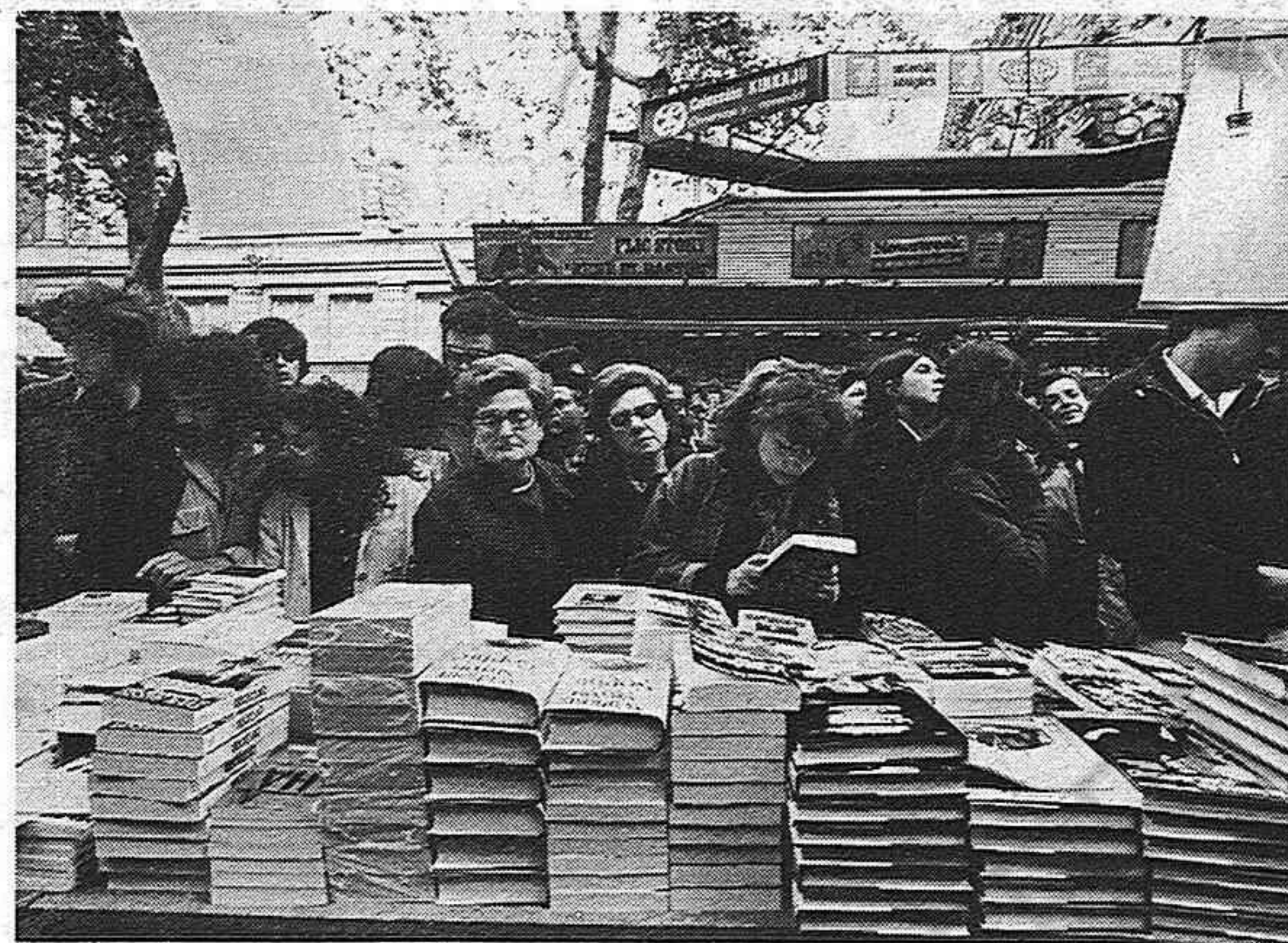
»3. Que es promulgui immediatament una llei per a la revaloració automàtica de les pensions en funció dels índexs de carestia de la vida i altres a fi de garantir el poder adquisitiu de les pensions.»

NI LLIBRES NI ROSES

Ha estat un error canviar enguany la data del *Dia del Llibre*, del tradicional 23 al 27 d'abril. Un error que, en els ambients literaris, inclòs el gremi d'editors i molts llibreters, ha suscitat comentaris diversos. Uns diuen que «no hi havia més remei» puix que, enguany, el 23 d'abril esdevenia Dilluns de Pasqua en raó del complicat calendari litúrgic de l'Església i que, per aquesta coincidència, a Barcelona no hi quedaria «una rata». Altres sostenien que, en desvincular la rosa del llibre, la tradició quedava escapçada i que, amb poca gent o amb molta, calia mantenir la *Diada del Llibre*, tan arrelada a la nostra manera de viure que la fidelitat de la majoria la salvaria un cop més, com en altres ocasions i per raons més complexes. Finalment, hi ha qui considera el trasllat com una maniobra electoralista atès que —com vam comprovar— aquell 27 d'abril era el darrer de la campanya electoral i els partits ho aprofitarien per promoure els seus candidats entre la gentada concentrada entorn del llibre. En realitat, el llibre era un pretext. Quan el govern de la Generalitat escollí el 29 d'abril com a data per celebrar eleccions al Parlament de Catalunya no podia ignorar tantes «coincidències».

El llibre no ha estat el protagonista *del seu dia*, festa que prestigia enormement Catalunya des de fa molts anys. ¿Qui en té la culpa? No es tracta de buscar culpables però és evi-

dent que hi han interferit càlculs polítics. Si el gremi d'editors i de llibreters no haguessin afluixat —estaven en el seu dret— la jornada hauria reeixit, com cada any, per la força d'una tradició tan arrelada i perquè, amb Pasqua i sense, a Barcelona sempre hi queda gent un 23 d'abril. La rosa, l'única protagonista perquè les autoritats hagueren de mantenir la tradició de Sant Jordi amb els certàmens de flors, no va quedar malament. La gent comprava roses, a Barcelona, a la plaça de Sant Jaume o a la Rambla. El sol contribuï a donar-li esclat i els pocs llibreters fidels que van treure taula a les voravies van vendre llibres, tot i que n'haurien venut molts més sense la desconcertant modificació. Hi hagué compradors de roses que no es resignaven a regalar rosa sense llibre, però

el dia 27 molts s'abstingueren de comprar llibres sense la rosa, car el dia de la rosa havia passat.

Tot plegat ha estat una experiència lamentable. El sol hi era però no la rosa. Els diferents candidats al Parlament repartien clavells i estampetes; els altaveus fixos o itinerants escampaven les estúpides cançons electorals i, entre tanta confusió, brogit i xaranga, quedava ofegada la tranquil·la, cívica, serena festa del llibre a Barcelona. I dic Barcelona perquè l'atzagaiada només es va aplicar al *cap i casal*.

Ningú no està content del diferiment de la jornada del llibre per molt voluntarisme que hi poséssim llibreters, editors i escriptors que anàvem d'una llibreria a l'altra, comprovant

els estralls que, alguns, ja havien previst. Però en aquest país som molt donats a ignorar les lliçons si aquestes es deriven dels propis errors comesos. Si les coses van malament en qualsevol dels àmbits de la vida social ho atribuïm als de fora, falsegem xifres o posem tones de gra al sac abans de segar l'espiga. Dificilment trobarem algú —especialment entre els que tenen poder de decisió en qüestions de la vida comunitària— disposat a reconèixer que s'ha equivocat i que, per consegüent, cal rectificar. Si, a l'Ajuntament, algun responsable decideix tallar les moreres d'una plaça de Sant Andreu, els veïns d'aquest barri protesten, però la decisió és irrevocable, els arbres són sacrificats i tal dia farà un any. Podríem posar dotzenes d'exemples similars o més greus encara, però aquí es tracta de comentar el disbarat del canvi de dia relatiu a la tradicional festa generadora de cultura, de civisme i de solidaritat: la *Jornada del Llibre i de la Rosa*. Esperem que no es torni a repetir l'error i que sempre, en cada situació concreta, prevalgui l'interès profund de la nostra essència com a poble per sobre les conveniències de la política de partits hegemònics, siguin els que siguin. La línia divisòria entre una cosa i l'altra s'ha de respectar, altrament després d'una concessió caldria fer-ne una altra i un dia ens trobaríem sense arrels i manipulats pels imponderables.

TERESA PÀMIES

IGNASI RIERA GUANYA EL PREMI LLULL

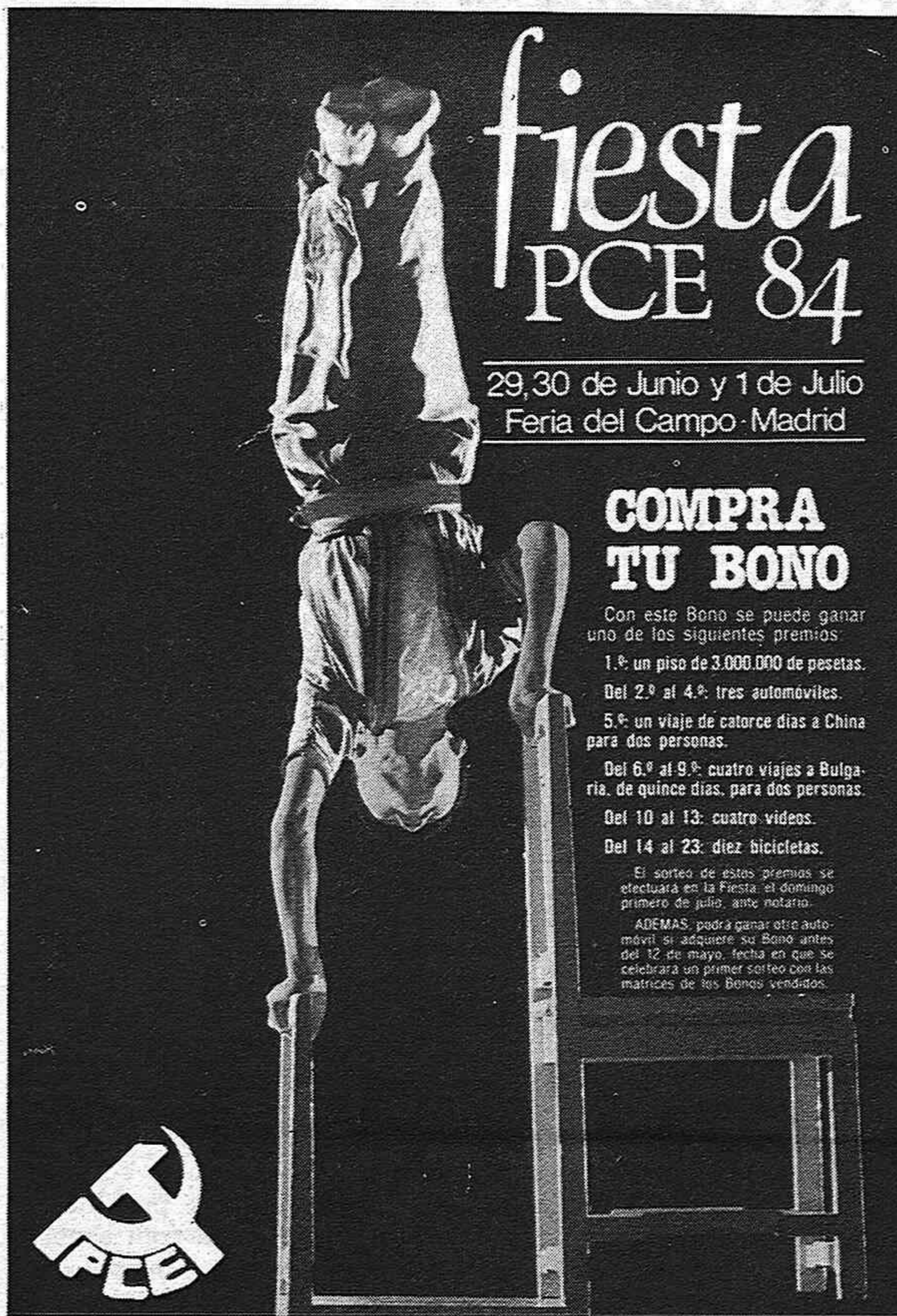

¿Qui és aquest xicot anomenat Ignasi Riera, amb cara de pa rodó? Un engatjat que ha recorregut l'escala de totes les progressies possibles, des dels caputxins de Sarrià quan tocava, passant per la defenestració del rectorat quan bufaven vents del maig del 68, pel PSUC de quan era més que un partit, fins a la Conselleria de Cultura de l'Ajuntament de Cornellà, on encara és possible organitzar una mostra de pallasos.

Aquest Ignasi Riera tan nostrat per comunista, per amic,

de paraules apilades, ple de vicis petits, incapaç de fer cap putada, ha guanyat el premi Ramon Llull de novel·la catalana. Quan Ignasi Riera diu que si es dediqués a escriure, cada any podria guanyar un premi, els qui hem estat amb ell al consell de redacció de *TREBALL* sabem que no fanfarroneja. La dispersió d'Ignasi Riera ens evitarà un nou Josep Pla. Però per Riera escriure és massa fàcil i ell sap que la vida és més complexa i més engrescadora que la millor de les novel·les.

29 i 30 de juny i 1 de juliol. «Feria del Campo». Madrid

**fiesta
PCE 84**

29,30 de Junio y 1 de Julio
Feria del Campo - Madrid

**COMPRA
TU BONO**

Con este Bono se puede ganar uno de los siguientes premios:

- 1.º un piso de 3.000.000 de pesetas.
- Del 2.º al 4.º: tres automóviles.
- 5.º un viaje de catorce días a China para dos personas.
- Del 6.º al 9.º: cuatro viajes a Bulgaria, de quince días, para dos personas.
- Del 10 al 13: cuatro videos.
- Del 14 al 23: diez bicicletas.

El sorteo de estos premios se efectuará en la Fiesta, el domingo primero de julio, ante notario.

ADEMÁS, podrá ganar otro automóvil si adquiere su Bono antes del 12 de mayo, fecha en que se celebrará un primer sorteo con las matrices de los Bonos vendidos.

FESTA DEL PCE - 1984

La presència del PSUC a la Masia de la «Feria del Campo» els tres dies de Festa del PCE continua essent, any darrera any, la més concorreguda representació catalana haguda mai a Madrid. Quan els milers d'assistents a la Festa diuen: «*vamos donde los catalanes*», «*vamos a la Masia*», expressen quelcom d'amistós i fraternal envers els comunistes catalans, el PSUC i Catalunya mateixa.

El recinte de la Masia s'omplirà altra vegada de senyeres i banderes roges amb inscripcions sobre els problemes polítics del moment. I allí serem els del PSUC representant la nostra terra, agermanats amb els comunistes dels altres indrets d'Espanya, allí presents.

Com cada any, també, però, la Masia vibrarà amb l'alegria compartida amb els milers d'assistents, pel retrobament, amb la «*marxa*» i la «*salsa*» fins a la matinada, seguint els sons que marcarà l'orquestra que ens eixordarà mentre ens arrossega a la bellugadissa.

No hi mancaran les seccions de cultura, d'esbarjo, de begudes i de menjars típics de Catalunya, ja tradicionals a cada presència a la Festa.

Però aquesta presència del PSUC a la Festa del PCE cal que el partit, les organitzacions, la facin seva, interessant-se per tot el que hi fa referència.

Hi ha diferents possibilitats de preocupar-se d'aquesta activitat. Poden aconseguir-se col·laboracions pràctiques i personals per a la participació mateixa en la Festa. Es tracta de connectar amb la Secretaria d'Organització del Comitè Central per demanar informació i fer propostes.

Es poden preparar viatges col·lectius, amplis o reduïts, a la «Feria del Campo» de Madrid, els dies de la Festa: és l'indret ideal per retrobar-se amb companys de diferents regions, o de refer un contacte amb l'organització comunista, els productes o, senzillament, la beguda i el menjar dels diferents llocs d'origen de cadascú.

Però, indubtablement, la més important aportació que pot fer el PSUC a la Festa del PCE és ajudant a aconseguir-ne el millor resultat econòmic. Per a això cal que els comitès, els responsables de finances, donin sortida al bons d'ajut a la Festa que ja fa dies que han rebut. *Aquests bons, al preu de cent pessetes, són ja a totes les organitzacions. Sols cal organitzar-ne la distribució, venda i liquidació.* Cal advertir que són bons: donen dret a participar en un sorteig amb nombrosos premis, començant per un pis, i molts més.

Així, la lluita conjunta i contínua que porten a cap el PCE i el PSUC per la seva renovació, consolidació i reforçament estarà un any més confirmada en el marc de la Festa del PCE a la «Feria del Campo» els dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol d'aquest any 1984.

**LA COMISSIÓ PER A LA FESTA
DEL PCE**

CAP A LA FESTA DE TREBALL

D'antuvi no és inútil recordar que la realització de tot projecte important exigeix esforços, reclama una bona preparació.

La Festa, amb els seus set anys a coll, és ja una cita esperada i apuntada a desenes de milers d'agendes de ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

La Festa, com tot esdeveniment consagrat, és objecte d'estudi, de crítica comparativa amb festes passades.

Els seus organitzadors —els centenars de companyes i companys, d'amigues i amics— han, per tant, de madurar una nova collita 84 més embriagadora que les escolades.

Els dies 14, 15 i 16 de setembre, el públic divers i multitudinari ha de viure una trobada

feta de mil i una cites enriquidores.

Els mitjans de comunicació han de recollir i trametre una imatge encisadora d'un Montjuïc desconegut.

Cal, doncs, sense perdre més temps, reunir l'equipatge, aplegar les colles i posar-se en marxa.

Ens queden quatre mesos de lleu caminar per tal d'aconseguir l'objectiu en bones condicions.

Durant la travessia repartirem milers i milers de bons que asseguraran la concurrència.

Durant aquests quatre mesos elaborarem els projectes participatius de barri, localitat, comarca o comissió que organitzin, portin, rebin, millor que mai, els celebrants de la trobada esperada del PSUC, la vuitena Festa de Treball.

JOSEP M. CLARIANA I ROIG
Responsable de la Festa de Treball-84

REUNIÓ DE PREPARACIÓ DE LA FESTA DE TREBALL

Dissabte dia 26 de maig, a les 10,30 del matí, a la seu del Comitè Central (carrer Ciutat, 7, Barcelona).

Convocats: Responsables polítics i/o d'organització, de finances, de les comissions de la Festa i els seus activistes.

CAMPANYA D'AJUT AL PARTIT

Després del dur esforç per part de tots, hem arribat amb il·lusió a la meta: malgrat que el resultat no ha estat el desitjat, no hem de despreciar el que amb el treball hem aconseguit, per la qual cosa és necessari tenir present que nombroses despeses de la campanya estan pendents de pagament. Us demanem, ara més que mai, responsabilitat per a cobrir aquestes despeses; entre tots hem de contribuir al tancament de la campanya amb bon ànim i sense problemes.

Us recordem que queden pendents unes liquidacions de litografies, que urgentment heu de fer efectives.

Gràcies a tots per la vostra col·laboració.

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	12.283.044
M. S. i G. Z. de Barcelona	250.000
AL Decoració	1.200
Agrupació Alborai de València	20.000
Ignasi Trullols	400.000
Un votant del PSUC de Sabadell	300.000
Sebastián López	15.000
Un professional, amic del PSUC	500.000
Un matrimoni de Barcelona	50.000
Montserrat Llovet de Barcelona	100.000
Verònica Luque	10.000
Lucía Gabon	5.000
Diverses aportacions anònimes	1.400.000
Rosario Gómez	25.000
Manuel Pujol i Martina Barrios	150.000
M. S.	25.000
Evaristo Estévez	20.000
Mercè Cañado Sánchez de Barcelona	500
Israel Rasero, l'Hospitalet de Ll.	5.000
J. M. de Barcelona	5.000
R. Codina de Barcelona	400
Raúl i Esperanza	500
Josep Roig, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	500
Antonio Roig, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	500
Eulàlia Bonastre, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	2.000
Buenaventura Burgos, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	5.000
Jordi Boronat, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	500
José Carrillo Membrives, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	100
Rafael Rosales, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	1.000
Cristóbal Rodríguez, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	1.000
Francisco Ruiz, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	5.000
José María, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	500
Faustino Marín, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	10.000
José Bailón, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	10.000
Joan Carles Cantero, agr. Llefià-Sant Roc-la Salut de Badalona	1.000
Un anònim	30.000
Josep M. Torres i Freixa de Sabadell	25.000
Un simpatitzant de Barcelona	100.000
Un amic del PSUC	100.000
Un anònim	1.000.000
Josep Bonifaci i Elvira	4.750
Jordi Palau de Montblanch	200
Anònim	500
Josep M. Nos Barberà	2.000
Pirineus Orientals (França sud)	202
Vilanova d'Olt (França sud)	2.757
Ferran Rius (França sud)	4.595
Comitè comarcal (França sud)	27.570
TOTAL	16.900.318

Ajut a TREBALL

Joan Sesplugues, Vilanova (França sud) 2.206

NI UN ARBRE SOL

Ni un arbre sol no ens pot donar aixopluc,
ni dues fonts no ens poden saciar;
un arbre sol no deixa fer ni fa,
i dues fonts són un recurs poruc.

Per treure tot l'apegalós estuc
de la paret que ens toca netejar,
ni sobren mans, ni ens hi podem lluitar,
com tant hi han fet, amb un eina caduc.

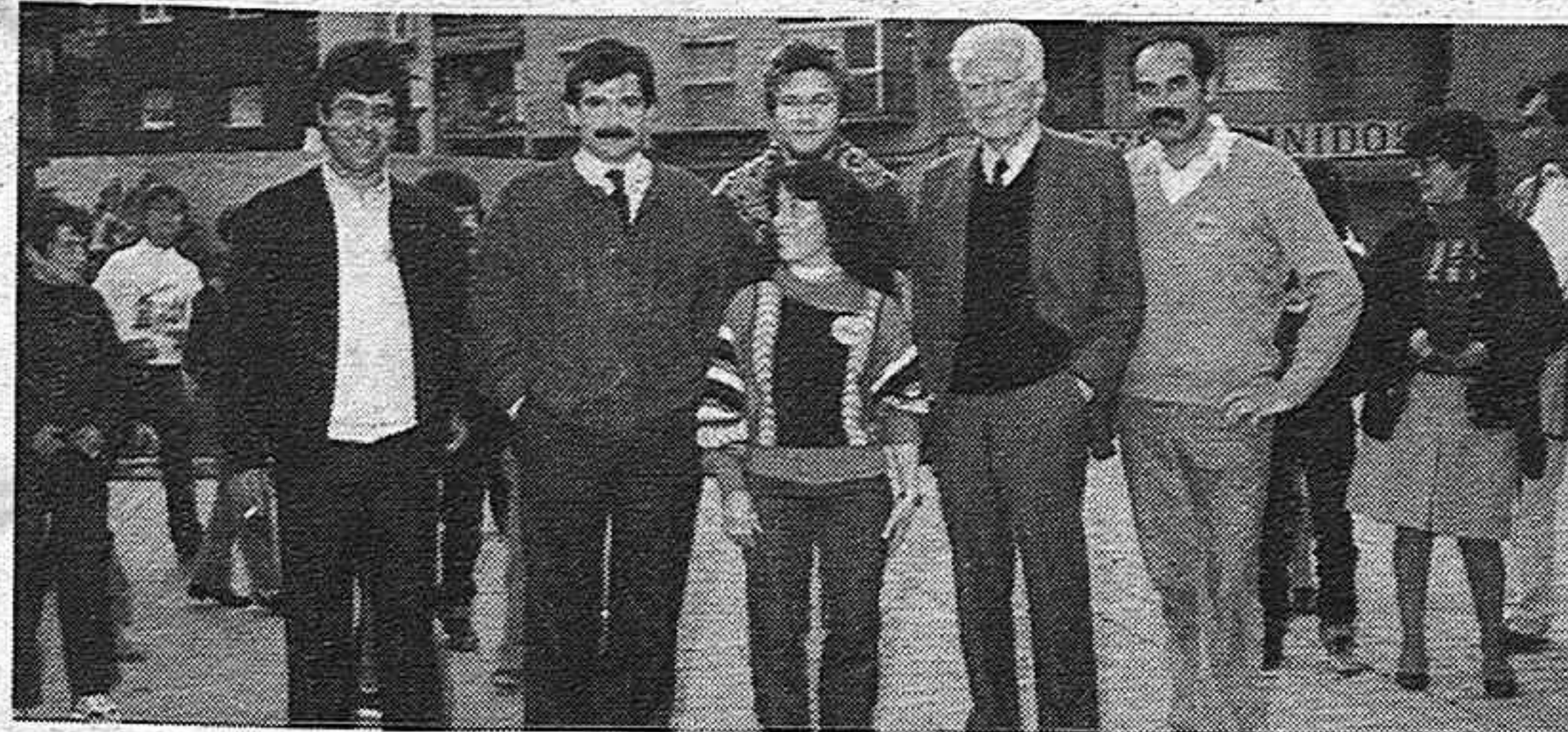
Cal desvetllar la veu dels sense veu
i aprendre bé que el jutge també és veu
quan de debò fem pàtria per tots,

cal preservar la identitat i el nom,
i així el futur, que pertany a tot hom,
serà molt més que un enfilall de motes.

M. Martí i Pol

Aquesta targeta amb la poesia de Miquel Martí i Pol és una contribució a la campanya d'ajut al PSUC

EL PSUC ES REORGANITZA A SANT ANDREU DE LA BARCA

Després de més de tres anys d'inexistència de l'organització del PSUC en aquesta localitat, provocada pels problemes interns existents aleshores, que van abocar a l'escissió ja coneguda, en aquests moments ha tornat a organitzar-se l'agrupació del PSUC a Sant Andreu de la Barca.

Un grup de persones, ex-militants del partit, i d'altres que no ho havien estat anteriorment, a partir de començaments del 1984 vam creure necessari mantenir reunions per discutir profundament sobre la situació que s'anava creant en aquest país i en la nostra població. D'aquestes reunions va sorgir, com una necessitat urgent, la reorganització del PSUC com a únic partit d'esquerra capaç d'oferir alternatives a l'actual situació i als problemes concrets de la societat.

El 5 d'abril, amb una afiliació de trenta militants, s'escull el comitè local i s'inicia la campanya electoral. El 8 d'abril es fa conèixer públicament la reorganització del PSUC a Sant Andreu de la Barca en un acte electoral amb l'assistència d'unes cinc-centes persones i la presència del nostre president, Gregori López Raimundo, i del secretari general del PCE, Gerardo Iglesias.

Finalment, val a dir que els resultats electorals han estat superiors en un 5 per cent als de les darreres eleccions generals del 28 d'octubre del 1982.

JOSÉ MANUEL ROMERO

ELS ESTATS UNITS CONTINUEN LA GUERRA CONTRA NICARAGUA

El diari «The New York Times» ha publicat que, segons informacions obtingudes de funcionaris nordamericans, les dues incursions aèries registrades el febrer a Nicaragua, que van provocar la mort de quatre persones, les va dur a terme del tot la CIA i no pas els *contres*, com s'havia dit anteriorment.

La informació palesa, per segon cop després de minar dels ports nicaragüencs, la participació directa dels serveis secrets nordamericans en operacions de les quals inicialment

es responsabilitzaren grups contraris al govern de Managua.

Mentrestant prossegueixen els atacs dels antisandinistes. El matí del 2 de maig dos soldats governamentals van perdre la vida i uns quants resultaren ferits pels trets d'una canoa al port nicaragüenc de Morazán, al golf de Fonseca, segons anuncien fonts oficials.

L'atac va durar una hora i la llanxa va poder fugir a aigües territorials hondurenyes sense sofrir cap dany.

Així mateix, el 30 d'abril passat, dues altres llanxes dispararen contra els ports de Potosí i Corinto sense provocar víctimes.

En aquest context bèl·lic, la cancelleria nicaragüenca va denunciar el dia 3 de maig un nou atac armat de l'exèrcit hondureny contra un poblat fronterer al nord-est del país. Com a resultat de l'atac d'uns cent soldats contra Chinadega, van resultar ferides una nena i una anciana.

Als mitjans oficials i entre l'opinió nordamericana creix l'oposició a la guerra no declarada que l'administració Reagan lliura contra Nicaragua i, especialment, a l'assignació de fons a la CIA per a la seva intervenció directa en les accions militars.

Per fer canviar aquesta política, però, fa falta que l'opinió pública mundial, i especialment l'espanyola, intensifiquin la seva protesta contra aquella intervenció i expressin la seva solidaritat moral i material amb el govern sandinista.

EL DIA D'EUROPA

El darrer 5 de maig, amb motiu de la *Diada d'Europa*, van celebrar-se a la Seu d'Urgell unes jornades d'afermament europeista i d'amistat interpirinenca, organitzades pel Consell Català del Moviment Europeu. Als actes celebrats van pronunciar discursos el senyor François Bernard, alcalde de la localitat francesa de Vars, el professor Lluís Casassas i el president del Consell Català del Moviment Europeu, Jordi García Petit. Part de les jornades fou també la formalització de l'agermanament entre la Seu d'Urgell i Ville-mur-sur-Tarn, localitat francesa del departament de l'Alt Garona.

A Granada, el president del PSUC, Gregori López Raimundo, va participar en un debat sobre el *Tractat d'Unió Europea*, celebrat al palau de la Madraza, amb motiu de la celebració de la *Diada d'Europa*, on intervingueren també el vice-president del Comitè Internacional del Moviment Europeu, Robert van Schendel, en Fernando Alvarez de Miranda, els diputats Guillermo Kirpatrick i Carlos Bru, el president del Par-

lament andalús i l'alcalde de Granada.

Gregori López Raimundo va expressar el suport dels co-

munistes al projecte de *Tractat d'Unió Europea* aprovat pel Parlament europeu el darrer 14 de febrer, que, si es ratificava per la majoria

de governs dels països comunitaris, comportaria un important salt endavant en la marxa cap a l'Europa dels pobles.